

47. møde

Onsdag den 1. februar 2006 kl. 13.00

Dagsorden

1) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 27:

Forespørgsel til beskæftigelsesministeren [om arbejdsmiljøindsatsen].
Af Jørgen Arbo-Bæhr (EL), Lone Møller (S) og Anne Baastrup (SF).
(Forespørgslen anmeldt 26/1 2006).

2) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 28:

Forespørgsel til indenrigs- og sundhedsministeren [om det kommunale selvstyre].
Af Leif Mikkelsen (V), Kristian Thulesen Dahl (DF) og Christian Wedell-Neergaard (KF).
(Forespørgslen anmeldt 26/1 2006).

3) Spørgsmål til ministrene. (Spørgetiden).

4) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 34:

Forslag til folketingsbeslutning om afvikling af udsætning af opdrættede fugle til jagt (skydefugle).
Af Steen Gade (SF) og Line Barfod (EL) m.fl.
(Fremsat 10/11 2005).

5) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 47:

Forslag til folketingsbeslutning om indførelse af en »klippekortordning« for overtrædelse af reglerne om dyretransport.
Af Christian H. Hansen (DF) m.fl.
(Fremsat 13/12 2005).

6) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 54:

Forslag til folketingsbeslutning om øget sikring af dyrevelfærd under transport af dyr.
Af Jens Peter Vernersen (S), Ole Glahn (RV), Kristen Touborg (SF) og Per Clausen (EL) m.fl.
(Fremsat 16/12 2005).

Meddelelser fra formanden

Formanden:

Justitsministeren (Lene Espersen) har meddelt mig, at hun ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om spillekasinoper. (Hvidvask af penge og finansiering af terrorisme).
(Lovforslag nr. L 152).

Justitsministeren (Lene Espersen) har meddelt mig, at hun ønsker i henhold til forretningsordens § 19, stk. 4, at give Folketinget en skriftlig:

Redegørelse om erfaringerne i praksis med de nye regler om civile agenter og om begrænsning af forsvarerens adgang til aktindsigt.
(Redegørelse nr. R 9).

Eksemplarer vil blive omdelt, og redegørelsen vil blive optaget i Folketingstidende.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 27:

Forespørgsel til beskæftigelsesministeren [om arbejdsmiljøindsatsen].
Af Jørgen Arbo-Bæhr (EL), Lone Møller (S) og Anne Baastrup (SF).
(Forespørgslen anmeldt 26/1 2006).

Formanden:

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg Tingets samtykke dertil som givet. (*Ophold*). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 28:

Forespørgsel til indenrigs- og sundhedsministeren [om det kommunale selvstyre].
Af Leif Mikkelsen (V), Kristian Thulesen Dahl (DF) og Christian Wedell-Neergaard (KF).
(Forespørgslen anmeldt 26/1 2006).

Formanden:

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg Tingets samtykke dertil som givet. (*Ophold*). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Spørgsmål til ministrene.**Spm. nr. S 2267**

1) Til videnskabsministeren af:

Thomas Krog (SF):

»Vil ministeren tage skridt til at ændre lovgivningen således, at blinde og svagsynede sikres tilgængelighed til offentlige hjemmesider og andre it-løsninger?«

Thomas Krog (SF):

Vi står her med en udredning fra Institut for Menneskerettigheder, som fastslår, at der er behov for en bredere og mere dybdegående undersøgelse, der afdækker problemerne for personer med funktionsnedsættelser i Danmark. Samtidig siger udredningen, den fastslår faktisk, at der er behov for, at den danske regering udarbejder en plan for opnåelse af lige muligheder.

Vi havde regeringens handicappolitiske koordinator i samråd i Socialudvalget, og det nåede vi ikke rigtig at komme nogen vegne med. Derfor har jeg nu et konkret spørgsmål til den ansvarlige minister.

Som de blinde og svagsynede selv oplever det, er faktisk, at blinde og svagsynede i dag marginaliseres både som borgere og som erhvervsbeskæftigede i det offentlige, fordi de offentlige myndigheder laver hjemmesider, selvbetjeningsløsninger og it-løsninger på offentlige arbejdspladser, som ikke kan bruges.

Det er det, jeg gerne vil have ministerens til at svare på: Hvordan skal vi rette op på det?

Videnskabsministeren (Helge Sander):

Det er regeringens målsætning, at udviklingen af den digitale forvaltning skal komme alle borgere i Danmark til gavn. Det gælder også for folk med funktionsnedsættelser.

Der er i dag ikke noget i den nuværende lovgivning, der forhindrer offentlige myndigheder i at gøre deres hjemmesider eller andre it-løsning

ger tilgængelige for blinde og svagsynede eller andre grupper af handicappede. Tværtimod mener jeg, at den enkelte myndighed allerede har en forpligtelse til at inddrage alle brugergrupper, når de designer it-systemer.

Vi har iværksat en række initiativer, der skal gøre det nemmere for en myndighed at stille de rette krav. Kompetencecenteret it for alle i IT- og Telestyrelsen har udviklet udbudsværktøjskassen, som skal hjælpe offentlige myndigheder med at stille krav om tilgængelighed i forbindelse med udbud, indkøb og udvikling af nye systemer. Vi mangler dog stadig den brede standard for ikt-tilgængelighed, som vi har brug for, og som IT- og Telestyrelsen oplyser endnu ikke findes.

Danmark deltager derfor aktivt i det europæiske arbejde for at fremme ikt-tilgængeligheden og for at få lavet en sådan standard, og det er nok vigtigt at understrege.

Kl. 13.05

Thomas Krog (SF):

Det er jo fint at have nogle målsætninger. Hvis man går tilbage til 1993, er der faktisk beslutningsforslag, som indstiller til alle offentlige myndigheder, at man skal lave nogle tiltag på det her område, og alligevel er virkeligheden jo så, at det ikke er sket. Det hører jeg så også at ministeren er enig med mig i.

Det, som jeg får oplyst, er, at der faktisk findes en række retningslinjer for, hvordan man kan indrette de her hjemmesider og it-systemer, så de bliver tilgængelige for de blinde og svagsynede. Og det er fint nok at arbejde videre med dem, men viljen mangler til at bruge dem.

Vil ministeren tage nogen initiativer i retning af, at de eksisterende retningslinjer også bliver gennemført for offentlige myndigheder?

Videnskabsministeren (Helge Sander):

Jeg kan jo sige, at regeringen allerede i samarbejde med Kommunernes Landsforening og Amtsrådsforeningen har udpeget 20 offentlige it-standarder, der med fordel kan anvendes ved gennemførelsen af it-opgaver forbundet med kommunalreformen. Dertil vil jeg også gerne sige til spørgeren, at jeg sammen med De Samvirkende Invalideorganisationer i den nærmeste fremtid vil skrive til kommunerne for at understrege vigtigheden af at sætte fokus på det her og måske endnu en gang gøre opmærksom på de muligheder, som ligger i den omtalte værktøjskasse, jeg nævnte i min første besvarelse.

Thomas Krog (SF):

Når ministeren nu siger, at der endnu en gang skal skrives til kommunerne, opfatter jeg det desværre lidt, som om man fralægger sig et ansvar.

Der er nogle retningslinjer. Dansk Blindesamfund kalder det et paradoks, når IT- og Telestyrelsen har opstillet nogle krav om tilgængelighed, der vejleder med hensyn til tilgængelig hardware, software og hjemmesider, og de offentlige instanser så ikke er forpligtet til at bruge dem. Det er den forpligtelse, jeg gerne vil spørge til. Har ministeren nogen intentioner om at sige, hvorvidt de her ting, som findes, kan indføres? Er der pligt til det?

Videnskabsministeren (Helge Sander):

Jeg synes ikke, det er rimeligt, at spørgeren siger, at vi fralægger os ansvar, når vi bestræber os på at udbrede kendskabet til det her område, og når vi i høj grad bestræber os på sammen med kommunerne og, som jeg nævnte før, Amdradsforeningen at appellere til, at alle bruger de her muligheder så offensivt som overhovedet muligt. Tværtimod synes jeg, at vi har været vores ansvar særdeles bevidst og indgået i de samarbejder, som jeg allerede har nævnt i forbindelse med besvarelsen.

Der er jo altså som udgangspunkt det problem, at der ikke eksisterer en fastlagt standard. Derfor er det jo temmelig vanskeligt at tage det fulde skridt. Men jeg tror også, det er vigtigt i den forbindelse at erkende, at det her jo ikke bare er noget, som vedrører Danmark, mange af de udbydere, vi har på området, er jo internationale.

Derfor føler jeg i øjeblikket, at den allervigtigste indsats skal gøres i EU, således at vi får hele EU med og også får alle udbydere frem på banen, så vi har mulighed for at gøre det så effektivt og hensigtsmæssigt som overhovedet muligt.

Formanden:

Så er det hr. Thomas Krog for et afsluttende spørgsmål.

Thomas Krog (SF):

Ifølge mine oplysninger har IT- og Telestyrelsen gennem KIA, Kompetencecenteret it for alle, opstillet nogle klare tilgængelighedskrav, som i hvert fald Dansk Blindesamfund vil være meget glad for bliver implementeret i de offentlige systemer.

Derfor er det, at jeg endnu en gang vil spørge ministeren: Er der nogle initiativer fra regeringens side for at gøre det til en pligt, at de offentlige hjemmesider i hvert fald i en periode fremover – vi står også midt i en kommunalreformstid – vil overholde de her krav, som giver tilgængelighed for blinde og svagsynede, eller er det bare et spørgsmål om, at man skal snakke, mens de problemer, som er i dag, kan fortsætte?

Videnskabsministeren (Helge Sander):

Som jeg allerede har forsøgt at beskrive, er det ikke helt så enkelt, men det er rigtigt, at vi fra Videnskabsministeriets side er kommet med en række forslag til, hvordan man kan implementere de muligheder, der er i dag. Det gør vi jo løbende. Og det, som vi her og nu vil gøre over for kommunerne for at præcisere vigtigheden, er, at jeg sammen med De Samvirkende Invalideorganisationer vil skrive til kommunerne, således at vi får det så optimalt som overhovedet muligt.

Jeg må stadig væk fastholde, at der ikke i dag eksisterer en fastlagt standard hverken nationalt eller internationalt. Derfor er det, at vi har lavet den, kan man sige, række anbefalinger og forslag, som vi håber kommunerne vil bruge i videst muligt omfang.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Kl. 13.10

Spm. nr. S 2151

4) Til transport- og energiministerens af:

Klaus Hækkerup (S):

»Kan ministeren oplyse, hvorfor det ikke er lykkedes Frederiksborg Amt at få en garanti fra staten om overtagelse af VVM-rapporten, når amtet nedlægges den 1. januar 2007?«

Skriftlig begrundelse

Det fremgår af Frederiksborg Amts Avis fra den 20. januar 2006, at det ikke er lykkedes Frederiksborg Amt at få en garanti fra staten om overtagelse af VVM-rapporten, når amtet nedlægges den 1. januar 2007. Fra den dato overtager staten nemlig ansvaret for Kronprins Frederiks Bro og en ny fjordforbindelse, så det ville være naturligt med en statslig tilkendegivelse.

Frederiksborg Amt har planlagt at følge de nuværende forundersøgelser af en fjordforbin-

delse op med en egentlig VVM-undersøgelse, som skulle påbegyndes i år, og som i givet fald skulle færdiggøres af staten, da denne overtager ansvaret for fjordforbindelsen den 1. januar 2007. Hvis staten imidlertid ikke vil overtage VVM-undersøgelsen og engagere sig i arbejdet hermed i indeværende år, giver det ingen mening, at Frederiksborg Amt igangsætter undersøgelsen nu, og arbejdet vil blive forsinket – måske i flere år.

Der er tidligere fra så vel transport- og energiministeren som fra Folketingets Trafikudvalg udtrykt vilje til at finde en løsning med en ny fjordforbindelse til aflastning af den stærkt trafikerede Kronprins Frederiks Bro, der i 2004, som er det seneste år, hvor der foreligger sammenlignelige trafiktal, havde en årsdøgntrafik på 18.800 biler på niveau med Farøbroerne (20.100) og langt over Øresundsbroen (11.400).

Klaus Hækkerup (S):

Som det fremgår også af den skriftlige begrundelse er sagen jo den, at der har været givet tidligere tilsagn fra transport- og energiministeren om, at han godt ville medvirke til, at man fremmede projektet om en ny fast forbindelse over eller under Roskilde Fjord oppe ved Frederiksborg Amt, for at de kunne tage stilling. Når pressen så har henvendt sig til amtsborgmesteren i Frederiksborg Amt, mente Frederiksborg Amt sådan set, at de havde sendt den henvendelse, der skulle til, for at man kunne komme videre.

Det, der er kernen i problemet her, er, at man gerne vil lave en VVM-undersøgelse, altså en miljøundersøgelse, og at en sådan undersøgelse vil strække sig over indeværende år og næste år. Til næste år er staten vejbestyrelsesmyndighed for området, og det har kun mening at iværksætte miljøundersøgelsen, hvis staten vedstår, at den så vil fuldføre den, når staten overtager strækningen som vejbestyrelse.

Jeg er bekendt med, at amtsborgmesteren – måske foranlediget af debatten og spørgsmålet her i dag – har skrevet til transport- og energiministeren den 27. januar og foreslået, at man beder om at se på sagen. Jeg vil derfor godt høre, som spørgsmålet også er, hvad ministeren kan oplyse om, hvorfor det ikke er lykkedes Frederiksborg Amt at få sådan en garanti for, at staten vil fortsætte.

Transport- og energiministeren (Flemming Hansen):

Jeg vil understrege, at regeringen fuldt ud er opmærksom på ønskerne om en forbedring af vejforbindelsen over Roskilde Fjord.

Transport- og Energiministeriet har på den baggrund bl.a. derfor været repræsenteret i en arbejdsgruppe, der har stået bag den gennemførte idékonkurrence om mulige løsningsmodeller. Så vi har altså været aktive i sagen.

Samtidig gav ministeriet sidste år tilsagn om at stille midler til rådighed for en undersøgelse af grundlaget for at gennemføre et af projekterne som et OPP-projekt. Så langt er vi altså kommet.

Ved kommunalreformen sker der imidlertid det, at Rute 53 bliver en statsvej, og at ansvaret for at forholde sig til problemstillingen vedrørende den eksisterende fjordforbindelse dermed overgår til staten fra næste år, som hr. Klaus Hækkerup helt klart sagde.

Det konkrete ønske i amtet om igangsættelse af en VVM-undersøgelse har gennem noget tid været drøftet med amtet, som det faktisk også fremgår af hr. Klaus Hækkerups spørgsmål.

På baggrund af hr. Klaus Hækkerups spørgsmål og på baggrund af henvendelsen fra amtet, som der refereres til, må jeg sige, at jeg har fuld forståelse for amtets situation, og jeg vil nu tage initiativ til en drøftelse med partierne bag den store kommunalreform om muligheden for, at amtet i år igangsætter en VVM-redegørelse, som efter kommunalreformens ikrafttrædelse den 1. januar 2007 kan færdiggøres af staten og dermed imødekomme hr. Klaus Hækkerups ønske.

Når VVM-redegørelsen foreligger, vil der være skabt et beslutningsgrundlag, som vi kan inddrage i prioriteringen af fremtidige anlægsinvesteringer på statsvejene, som vi gør med alle andre projekter også.

Klaus Hækkerup (S):

Jeg har tilbage kun at sige tak til ministeren vedrørende det her spørgsmål for, at det nu er lykkedes at få en videre fremdrift i processen. Det hilser jeg med stor tilfredshed, det var formålet med mit spørgsmål, og jeg vil med interesse følge den videre udvikling i sagen.

Jeg vil sådan set slutte af med at spørge ministeren om, hvornår vi kan forvente at der bliver indkaldt til møde.

Transport- og energiministeren (Flemming Hansen):

Jeg vil indkalde forligspartierne så hurtigt som overhovedet muligt, og jeg forventer ikke, at det er en langvarig proces, for jeg hører jo også i kroge, at det er noget, som de fleste partier stiller sig positive over for, men det skal foregå ordentligt. Og jeg går i gang ganske hurtigt med den proces.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 2260

5) Til transport- og energiministeren af:

Klaus Hækkerup (S):

»Hvornår forventer ministeren at der foreligger en oversigt (med udgiftsoverslag) over de anlægsarbejder, amterne har planlagt, vedrørende de vejstrækninger, der overføres fra amtslig til statslig bestyrelse?«

Kl. 13.15

Klaus Hækkerup (S):

Det ligger jo sådan, at staten overtager bestyrelsen af en række veje i forbindelse med kommunalreformen. Det har hidtil været uafklaret, hvornår man kunne forvente der blev igangsat anlægsarbejder eller foretaget initiativer, truffet beslutninger om de pågældende vejstrækninger, som staten overtager.

Jeg stillede i begyndelsen af januar, den 6. januar, et spørgsmål til transport- og energiministeren om, hvilke vejstrækninger der er tale om at staten overtager. Jeg har fået et svar her den 31. januar, hvori der nævnes ti forskellige projekter, der, om jeg så må sige, ligger på tegnebrættet, og hvor en VVM-undersøgelse forventes afsluttet inden for det førstkommande eller de førstkommande 2 år eller er afsluttet. Og så er der tre projekter, som staten har besluttet at engagere sig i, bl.a. motorvejen til Sønderjylland.

Det, jeg gerne ville spørge om, er: Hvornår kan de pågældende borgere, der er berørt af de ti anlægsprojekter, der er nævnt i besvarelsen af spørgsmålet, forvente, at der foreligger en beslutning fra statens side om, hvilke projekter man i det hele taget ønsker at fremme, og hvornår projekterne kan forventes iværksat?

Transport- og energiministeren (Flemming Hansen):

Jeg vil gerne understrege, at regeringen er enig i, at det er vigtigt, at vi gør, hvad vi kan for at tage hånd om de mange anlægsprojekter – hr. Hækkerup nævnte nogle af dem – der har været planlagt af amterne på kommende statsveje over hele landet. Jeg har også meget stor forståelse for, at der er behov for en afklaring, det siger sig selv.

Men jeg tror også, at hr. Hækkerup har forståelse for, at staten ikke bare uden videre kan give grønt lys for en masse projekter, som amterne gennem årene har ønsket gennemført, men som ikke vil kunne afsluttes inden den 1. januar 2007, når vi overtager ansvaret.

Den proces, vi er i gang med i øjeblikket, er at skabe os et overblik over relevante amtslige projekter. Det er et arbejde, som jeg prioriterer højt, og jeg forventer i løbet af forholdsvis kort tid, det er inden for få måneder, at have dannet mig et overblik over de oplysninger, som vi har modtaget fra amterne om projekterne vedrørende trafikalt, økonomi og alle de tal, der skal danne baggrund for, at vi kan foretage en vurdering. For det er jo selvfølgelig forudsætningen for, at der kan ske noget konkret, og for, at jeg kan udtale mig konkret om det også her i spørgetiden.

Jeg skal ikke skjule, at jeg i den forbindelse særlig er opmærksom på de projekter, som amterne allerede har afholdt betydelige udgifter til, det siger sig selv, eller hvor amterne i år har ønsket at anvende betydelige midler.

Men det er altså et samlet overblik, vi forsøger at skabe os, det er jo en meget stor proces, vi skal igennem, og der er tale om meget, meget store beløb. Vi ved selvfølgelig, hvilke projekter der er tale om, men vi skal ned i detaljerne omkring hvert projekt, og det tager tid.

Klaus Hækkerup (S):

Jeg har fuld forståelse for, at der selvfølgelig skal foregå en ordentlig planlægning, undersøgelse af projekterne og prioritering i staten. Det er i øvrigt et synspunkt, jeg er blevet angrebet for af en af transportministerens partifæller i Gørløse.

Og det er netop Gørløse omfartsvej, som er den konkrete anledning til at rejse det her spørgsmål. Jeg vil godt bede ministeren om at forstå, at vi taler om borgere, der er flyttet ind i huse bygget tæt op ad den nuværende vej – et byggeri, der er gennemført, og en indflytning, der er sket, under den klare forudsætning, at Frederiksborg Amt ville etablere omfartsvejen.

Nu nedlægges Frederiksborg Amt altså, og spørgsmålet er, hvad der sker med vejprojektet. Jeg er glad for, at ministeren giver et tilsagn om, at man vil arbejde hurtigt med sagen. Men når ministeren så siger, at der vil gå nogle måneder, vil jeg egentlig godt bede ministeren om at sætte dato på: Hvornår kan vi få at vide, hvad de forskellige vejprojekter koster, og hvornår kan vi få at vide, hvordan de vil blive prioriteret?

Det synes jeg vi skylder de borgere, der er flyttet ind i tillid til, at vejen kom.

Transport- og energiministeren (Flemming Hansen):

Også her må jeg sige, at vi er nødt til at skelne. Altså, der er veje, hvor man har sagt, at dem ønsker man, og så har man sådan set ikke sagt andet; det er én type projekt.

Så er der veje, hvor man er godt i gang, det drejer sig f.eks. om Gørløse omfartsvej, men også om Slagelse omfartsvej, Vandel-Bredsten og Sunds omfartsvej. Og der har jeg en forestilling om, at jeg meget hurtigt vil tage kontakt til forligspartierne i Folketinget for netop at behandle disse fire projekter adskilt, for det er dér, der er foretaget en investering. Så det er noget, der vil foregå i løbet af denne måned; der vil jeg være i gang med den proces og kan melde tilbage til de respektive.

Kl. 13.20

Men med hensyn til de øvrige projekter, hvor vi ikke har noget mere konkret, beder jeg hr. Klaus Hækkerup forstå, at der har jeg ingen mulighed for at svare, præcis hvornår jeg er færdig. Men der skal ikke være tvivl om, at jeg gør det så hurtigt som overhovedet muligt. Men også her sker der en opdeling i de projekter, der er i gang, om jeg så må sige, og de vil blive behandlet væsentlig hurtigere i den politiske del af behandlingen.

Klaus Hækkerup (S):

Jeg kan sagtens forstå, at der kan være behov for at opdele projekterne i de to grupper, og jeg finder det tilfredsstillende, at man tager fat i processen i løbet af den her måned, for så vidt angår de fire projekter, hvor man på amtsligt niveau er i gang, herunder Gørløse.

Og så forventer jeg – det er så mit spørgsmål til ministeren, om min forventning er korrekt eller ej – at man inden udgangen af marts måned for de fire projekters vedkommende vil kunne sige, hvad man agter at gøre med dem, altså om

man agter at fremme dem eller man agter at lægge dem på is.

Transport- og energiministeren (Flemming Hansen):

Nu går jeg i gang med de politiske forhandlinger. Og hvis der er en bred tilslutning til det, og det ville ikke undre mig, hvis der var det, så kan vi i løbet af denne eller næste måned, som hr. Klaus Hækkerup beskriver det, få dannet os et overblik over specielt disse fire projekter.

Jeg kan ikke sige mere om det nu, så meget har jeg ikke været nede i dem, men jeg kan sige, at de bliver adskilt som en særlig gruppe, som bliver behandlet først og ganske hurtigt. Så langt kan jeg gå. Og jeg kan også gå så langt at sige, at jeg går i gang med de politiske forhandlinger i denne måned, og jeg tror ikke, de tager så lang tid.

Klaus Hækkerup (S):

Jeg vil gerne kvittere for transport- og energiministerens tilsagn og sige, at nu ligger det ikke til mig at true med at kalde ministeren hened igen, men jeg kan love ministeren, at jeg vil følge sagen med opmærksomhed, og hvis fremdriften ligesom skulle gå af projektet, så vil jeg benytte alle muligheder for at erindre ministeren om, at der her ønskes en kraftig fremdrift.

Transport- og energiministeren (Flemming Hansen):

Jeg har aldrig betragtet det som en trussel at komme i Folketingets spørgetid. Jeg betragter det som et løfte, hr. Klaus Hækkerup giver mig, og det skal jeg nok leve op til, hvis han kalder.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 2262

4) Til transport- og energiministeren af:

Jens Christian Lund (S):

»Er ministeren enig i, at den seneste tids problemer med forsyninger fra Rusland, usikkerhed i visse arabiske lande m.v. gør det nødvendigt at satse markant på alle former for vedvarende energi?«

Jens Christian Lund (S):

Som ministeren ved, har jeg været soldat i 42 år, og derfor synes jeg, at krig er noget af det mest forfærdelige, man kan forestille sig.

Jeg føler, at der i øjeblikket diskuteres meget rundtomkring i verden om sikkerhed, specielt på grund af energisituationen. Vi har her i den senere tid set, hvilke problemer EU og de europæiske lande har haft, når rør fra Rusland er blevet saboteret. Vi ved, at mange af de steder, som vi baserer vores fossile brændstoffer på, er meget urolige områder og områder, som kan medføre, at vi får problemer med at få fossile brændstoffer.

Når jeg hører eksperter, så siger de alle sammen, at man kan overgå fra fossile brændstoffer til vedvarende energi, og specielt i Danmark kan man gøre det meget hurtigt. Jeg vil godt bede ministeren forklare mig, om han ikke er enig i, at sikkerhed er afgørende her, og at det er utrolig væsentligt, at vi hurtigst muligt får konverteret fra fossile brændstoffer til vedvarende energi.

Transport- og energiministeren (Flemming Hansen):

Jeg starter i hvert fald med at være enig i, at krig er noget forfærdelig noget, som hr. Lund sagde, så det er vi enige om.

Så vil jeg sige, at regeringens strategi for udbygning med vedvarende energi er et meget vigtigt element i Energistrategi 2025, som blev fremlagt i juni sidste år, og hvorom vi er begyndt overordentlig konstruktive forhandlinger i en god tone.

Strategien viser, at anvendelsen af vedvarende energi må forventes at stige betydeligt i de kommende år, bl.a. på grund af den øgede vindmøllestrøm fra udbygningen af havvindmøllerne, havvindmølleparkerne, den teknologiske udvikling, de høje priser på energi og de høje priser på CO₂-kvoter.

Kl. 13.25

Jeg er enig med spørgeren i, at internationale politiske forhold spiller en stadig større rolle for energipolitikken. Det har vi fået en tydelig illustration af, nøjagtig som beskrevet af hr. Lund, det skal jeg ikke remse op. Jeg forventer derfor, at der i hele EU vil blive lagt endnu større vægt på vedvarende energi i de kommende år.

Vi er heldigvis i Danmark meget langt fremme med anvendelse af vedvarende energi, måske et af de lande, der er længst. Men selvfølgelig kan vi gøre det endnu bedre, og det skal vi gøre. Vi peger i Energistrategi 2025 på forskellige forslag, som vil styrke udviklingen. Et af dem er et elkabel under Storebælt, eftersom kablet vil medvirke til, at man bedre kan håndtere de større mængder vindkraft, der kommer.

Den kommende handlingsplan for et mere fleksibelt elforbrug er et andet eksempel på et nyt initiativ, der både kan gavne forsyningssikkerhed, økonomi og miljø.

Endelig vil jeg fremhæve over for hr. Lund, at den langsigtede forskning og udvikling på energiområdet er af helt afgørende betydning. Det er vigtigt, at indsatsen for at udvikle nye teknologier ses i et samlet energipolitisk perspektiv, og jeg forventer en større forskningsindsats i de kommende år, bl.a. som et resultat af Globaliseringsrådets arbejde.

Jens Christian Lund (S):

Jeg vil selvfølgelig sige tak til ministeren for svaret. Jeg er sådan set heller ikke i tvivl om ministerens gode intentioner på området. Men når man hører eksperter, industrien og alle mulige andre, så virker det på mig, som om man forventer, at regeringen gør noget mere. Der er en række områder, hvor man ikke har forsket nok og ikke udnyttet dem fuldt ud. Lad mig nævne sådan et område som landbrugets produktion af gylle, hvor muligheden virkelig er til stede for, at man kan få lavet noget vedvarende energi.

Sol: Vi ved, at solen skinner mange gange mere end det energiforbrug, vi bruger overhovedet, så det er et område, vi kan udvikle bedre i Danmark. Og der er en række andre områder, hvor jeg synes, at der, hvis vi sikrede os, at vi kom forrest, så ud over sikkerheden også ville være en eksportgevinst for dansk industri. Jeg synes da, det må være vigtigt, at vi gør endnu mere ved det, end vi har gjort indtil nu.

Transport- og energiministeren (Flemming Hansen):

Vi har jo gjort to ting i min tid som energiminister. Vi har lavet den energispareplan, som Socialdemokratiet har været en ganske aktiv spiller i, og så har vi fremlagt Energistrategi 2025, hvor vi har gode forhandlinger. Så vi er altså inde i en proces. Jeg synes måske, hr. Lund får det til at lyde en lille smule, som om der ikke sker noget.

Vi var jo sammen i Kina første uge af januar, og jeg tror, hr. Lund ligesom jeg var ekstremt imponeret over, hvor godt danske virksomheder klarer sig derude. Jeg tror også, vi begge to konstaterede, at markedet er kolossalt, og det er jo i den forbindelse interessant at se, at danske virksomheder med energiteknologi og vindmøller har en årlig eksport på 35 mia. kr.

Jeg nævner disse tal, for at det ikke må fremstå her i Folketinget, som om der intet sker, for der sker meget, og Danmark er klart på forkant. Jeg kan love hr. Lund, at det også er min hensigt, og at det også er sådan, det vil være, altså at det vil vi stadig blive ved med at være.

Jens Christian Lund (S):

Jeg havde egentlig også tænkt mig at bringe Kinaturen frem, for det er rigtigt, som ministeren siger, at der har vi virkelig en succeshistorie: vindenergi. Det er der, jeg synes, vi sammen skulle gøre det at sige, at det ikke bare er vindenergi i Danmark. Danskernes kvalitet er, at vi har nogle gode hjerner, vi er gode til at udvikle, vi har en god forståelse for vedvarende energi. Hvorfor udnytter vi ikke det, ved at vi på alle de andre områder også prøver at komme forrest?

Vi har med vindenergi bevist, at vi kan gøre det, og vi kan lave en masse med hensyn til miljø, vi kan lave en masse ting med hensyn til eksport. Så jeg beder af hele mit hjerte om, at ministeren siger, at vi gerne vil være forrest på alle områder i forbindelse med vedvarende energi, og at vi gerne vil gøre os fri af behovet for fossile brændstoffer i Danmark snarest muligt.

Transport- og energiministeren (Flemming Hansen):

Det er umuligt at være uenig i det, hr. Lund siger, bortset fra en ting. Hr. Lund siger, at vi gerne vil være forrest på alle områder på energiområdet. Det tror jeg altså vi skal passe på med. Jeg tror, man er nødt til at vælge sine styrkepositioner. Et land på 5 millioner mennesker kan umuligt være bedst på alle områder. Vi er bedst, for så vidt angår vindmøller og måske også energibesparelse. Vi er måske også bedst, for så vidt angår den teknologi, der fører til energibesparelse, og vi kan også blive bedst på flere andre områder. Men jeg tror nok, vi er nødt til at vælge våben, for nu at blive i en sprogbrug, som jeg er sikker på at hr. Jens Christian Lund forstår, så vi ikke bare siger, at vi er verdensmestre i alting, for det er 5 millioner mennesker ikke.

Kl. 13.30

Jeg tror, vi skal vælge. Vind har vi valgt. Så hører jeg hr. Jens Christian Lund omtale biomasse sådan lidt negativt, men det er jo ikke rigtigt at gøre, for vi er faktisk nogle af dem, der bruger vores biomasse bedst. Vi putter den bare i kraftvarmeværker, for der udnytter vi den bedst.

Jeg synes, spørgsmålet har et negativt præg, og det er jeg ked af, for det går faktisk jublende godt.

Formanden:

Så er det hr. Per Clausen som medspørger.

Per Clausen (EL):

Ministeren har jo ret i, at Danmark på en række områder står i spidsen, når det handler om vedvarende energi og miljørigtig teknologi, og derfor er det også så overraskende, at regeringen har valgt ensidigt at satse på nogle andre midler end dem, der gjorde, at vi var førende på vindmølleområdet. For regeringen – og det generer jeg vel næppe ministeren ved at sige – satser jo entydigt på markedskræfterne som det, der skal drive udviklingen, hvor man vel nok må sige, at vindmøller blev en succes i Danmark på grundlag af en kombination af i hvert fald to ting – der var også andre elementer, men det var det, som staten var leveringsdygtig i – på den ene side nogle afregningspriser, som var attraktive, og på den anden side offentlig støtte, også til den del, der handler om at etablere anlæg og lave forsøg.

Så jeg vil gerne høre ministeren, hvorfor man ikke bruger de samme metoder på nogle af de nye områder.

Transport- og energiministeren (Flemming Hansen):

Denne regering adskiller sig jo på rigtig mange måder fra den tidligere regering, og en af dem er jo, at vi tror på markedskræfterne som en stærk faktor.

Når jeg hører spørgsmålet, får det mig til at sige, at jeg var oppe til Ingeniørforeningens store kongres om energi her for en uge siden – en meget, meget vel tilrettelagt kongres – og der blev jeg kritiseret for, at vi ikke havde forsøgsanlæg nok til nye vindmøller. Der gav jeg i øvrigt det tilsagn, at det vil vi have inden årets udgang; der vil den ting være på plads. Vi bøvlør – for at sige det ligeud – med amterne om at finde pladserne, men jeg har lovet, at vi vil have det på plads inden årets udgang, og det noterede jeg mig at vindmølleindustrien var meget, meget godt tilfreds med.

Per Clausen (EL):

Jeg ved godt, at regeringen tror på markedskræfterne – mennesker tror jo på forskellige ting, og det bliver vi også gjort opmærksom på i de her dage – men jeg mener dog at kende mini-

steren så godt, at jeg kan sige om ham, at han ikke vil lade ideologisk blændværk lukke af for at lære af sine erfaringer.

Det er derfor, jeg ikke kan forstå håndteringen af situationen i f.eks. Nordjylland. Her hører vi, at mange af de ting, der er udviklet i forbindelse med bølgekraft i Danmark, nu bliver sat i produktion i England og andre steder, fordi man dér er villig til at give afregningspriser, så det er attraktivt at sætte det i gang, og man er også i en vis udstrækning villig til at give støtte. Hvordan kan det være, at ministeren ikke sørger for, at de ting, som vi har udviklet i forbindelse med et bølgekraftprogram, forskning osv., også bliver muligt at videreudvikle i Danmark?

Transport- og energiministeren (Flemming Hansen):

Jeg er glad for, at hr. Per Clausen nævnte, at vi har givet tilskud til bl.a. bølgekraft igennem længere tid, og jeg mener faktisk – nu skal man være meget forsigtig med, hvad man siger i Folketingssalen – at vi stadig væk gør det. Men jeg vil godt tjekke det helt, inden jeg siger, at det er mur- og nagelfast.

Så er det klart, at det er markeds kræfterne, der skal udvikle det. Sådan må det være. Jeg synes da, det er glimrende, hvis det også bliver udviklet i England. Som jeg sagde til hr. Jens Christian Lund, kan vi jo ikke være nummer et alle steder, men hvis englænderne kan udvikle noget, som vi kan bruge senere, gør det ikke mig noget. Det får mig til at sige, at når vi taler energi og udvikling og teknologi, er det i det hele taget meget vigtigt, synes jeg, at vi tænker al energi i EU-regi. Det giver ikke rigtig mening alene at tænke det i dansk regi, og specielt når jeg tænker på det spørgsmål, som danner baggrund for vores diskussion, og som hr. Jens Christian Lund rejste, er det overordentlig vigtigt, at vi behandler det i EU-regi. Jeg kan love for, at der ikke vil være et energiministermøde i de kommende år, hvor det her ikke vil blive taget op. Det vil blive taget op.

Kl. 13.35

Jens Christian Lund (S):

Jeg beklager, hvis ministeren mener, at jeg har været negativ, for hvis der er noget i livet, jeg ikke ønsker, så er det at være negativ. Jeg beklager også, hvis ministeren ligesom vil skyde det til hjørne og sige, at vi ikke er gode nok i Danmark til andre områder end vind. Jeg synes, der er en række områder, som ligger lige til højrebæ-

net specielt for danskerne, fordi vi, som jeg sagde før, har gode hjerner, vi har en fantastisk industri, vi har nogle fantastisk gode arbejdere, som kan udvikle det. Og jeg nævnte nogle eksempler, som jeg synes vi har gjort for lidt ved.

Jeg mener det positivt, vil jeg sige til ministeren. Jeg håber virkelig, at ministeren vil sige: Det, hr. Lund og andre siger her, er noget, der er rigtigt; det vil vi gøre noget ved, mere end vi gør; jeg anerkender, at vi har gjort meget, men vi kan gøre mere.

Transport- og energiministeren (Flemming Hansen):

Jeg kan høre, at vi slet ikke er så langt fra hinanden, og det glæder mig. Og skulle jeg have udtrykt, at hr. Lund var negativ, så var det kun i forbindelse med det konkrete spørgsmål, for ellers synes jeg det på ingen måde.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 2266

5) Til transport- og energiministeren af:

Jens Christian Lund (S):

»Er ministeren enig i, at det frem til 2015 vil være muligt at halvere energiforbruget i bygningerne?«

Jens Christian Lund (S):

Jeg vil starte med at sige til ministeren, at jeg godt ved, at vi har været med i loven om energimærkning, og derfor kan det selvfølgelig virke mærkeligt, at jeg nu stiller et spørgsmål til ministeren, når vi nu har været med. Men jeg vil gerne sige, at jeg synes, at det lovforslag, vi fremsatte, var genialt med hensyn til nybyggeri; jeg tror, det vil virke, og at industrien og alle mulige andre plus energiområdet vil have det godt med det.

Jeg er betænkelig ved, om vi opnår noget ved salg og reovering.

Men alle – sådan som jeg læser det, er det EU, Rockwool, CO-industri, Dansk Industri, forskere på universiteter osv. – finder, at vi virkelig har mulighed for at spare på energien, hvis vi gør en større indsats i den eksisterende boligmasse. Og derfor vil jeg spørge ministeren: Vil ministeren træffe foranstaltninger til, at vi om et stykke tid kan stramme op omkring det, således at vi også får de eksisterende boliger med og dermed kan spare utrolig meget energi?

Transport- og energiministeren (Flemming Hansen):

Jeg er fuldstændig enig i, at der er et meget stort potentiale for energibesparelse i bygninger, og at der er brug for en styrkelse af indsatsen på området. Jeg kan bekræfte, at frem til 2015 vil det være muligt at halvere energiforbruget i bygninger. Det er jo fantastisk at kunne det.

I regeringens handlingsplan for fornyet energispareindsats er det privatøkonomiske besparelsespotentiale således opgjort til 47 pct. Det er jo et aldeles imponerende tal.

Det betyder selvfølgelig, at besparelserne gennemføres, og at de gennemføres over længere sigt. Vi har sammen lavet en energisparehandlingsplan med 1,7 pct. i besparelse pr. år. Jeg kan huske, at da vi havde vedtaget det, var jeg til rådsmøde i EU, og kommissæren var ved at falde om, da han hørte det, for han var stolt over sit forslag med, at man skulle spare 1 pct. om året. Så jeg kunne tage ordet, da flere andre lande havde sagt, at 1 pct. var urealistisk, og sige, at i Danmark var vi altså enige, 90-95 pct. af Folketinget, om 1,7 pct.

Så også dér synes jeg man må sige at vi er ganske godt fremme, og jeg er meget tilfreds med, at vi på dette område stadig væk kan følge op på min forgængers måde at gøre det på og få gode, brede forlig på energiområdet. Det synes jeg er vigtigt.

Jens Christian Lund (S):

Nu er jeg jo ikke verdens klogeste mand, men jeg hørte ministeren sige, at han var enig med mig, og jeg er selvfølgelig meget glad over, at ministeren har tilkendegivet, at vi vil gøre noget mere ved den eksisterende byggemasse. Det synes jeg da er positivt. Jeg forlanger ikke, at det sker hverken i dag eller i morgen, men meget hurtigt, for det er nok en af de billigste måder, vi kan spare energi på.

Man skulle næsten tro, at det var mig, der var konservativ, for jeg mener egentlig, at vores industri ville kunne udvikle sig helt eventyrligt og få eksportområder; vi kan vende tilbage til Kina, hvor jeg tror at både ministeren og jeg konstaterede at de havde brug for både energimærkning og energibesparelser i deres boliger. Det tror jeg egentlig det meste af verden har. Hvis dansk industri kom først, ville vi have et eksporteventyr.

Transport- og energiministeren (Flemming Hansen):

Jamen det har vi jo altså netop også. Jeg nævnte i det sidste spørgsmål tallene for, hvor store de er, og hvor imponerende de er. Og jeg gentager altså, at med den politiske aftale, som er sat i gang, har vi taget en række initiativer til fremme af varmebesparelser, bl.a. stramning af energibesparelser i bygningsreglementerne, som i øvrigt lige er trådt i kraft for præcis 1 måned siden i dag, og disse nye initiativer vil få meget stor betydning.

Kl. 13.40

Jeg var på en energicamp her for 14 dage siden eller 3 uger siden, jeg husker det ikke helt præcist, oppe i Nordsjælland et sted, hvor man faktisk opererede med et plusenergihus. Man kan simpelt hen få plusenergi ud af huse. Jeg har konstateret, at det er blevet lagt på nettet, så man kan følge med i det, og jeg konstaterer også, at de vil indkalde til en ny konference her i løbet af foråret for at bygge videre på denne strålende idé. I ministeriet og i Energistyrelsen følger vi disse initiativer meget, meget nøje, og vi synes, det er strålende initiativer.

Jens Christian Lund (S):

Jeg er helt enig med ministeren i, at det er genialt med den plusenergi og alt det nybyggeri. Det er utrolig godt, og vi lærer meget af det, men det er stadig væk den eksisterende boligmasse, som jeg mener at vi ikke har gjort nok ved.

Jeg er glad for at se, at Venstre er så rigt repræsenteret her, for jeg synes også, det er vigtigt, at de kommer ind i den her debat, og jeg tror, vi kan være enige om alle sammen i dette Folketing, at det er væsentligt, at vi udnytter den kæmpe store mulighed, vi har for at spare på energi ved også at gå ind i den eksisterende boligmasse.

Transport- og energiministeren (Flemming Hansen):

Det er altid væsentligt, at Venstre er repræsenteret i salen, og der er mellem Venstre og Det Konservative Folkeparti, altså i regeringen, overhovedet ikke usikkerhed på dette område. Vi er fuldstændig enige. Vi går meget ind for forbedret energimærkning, og vi går også ind for eftersyn af kedel- og varmeanlæg, alle de ting, som hr. Lund nævner.

Vi er altså startet med at sige, at nu er det i nybyggeri, vi laver disse stramninger. Om det bliver i eksisterende byggeri senere, vil jeg ikke

udelukke, men modsætningsvis er det nemmest at stille krav til nybyggeri, for så kan folk jo vælge på en anden måde.

Formanden:

Så er det hr. Poul Henrik Hedeboe som medspørger.

Poul Henrik Hedeboe (SF):

Det er rart at høre, at ministeren udtaler sig så positivt, men hvis der nu skulle komme, skal vi sige lidt mere handling bag, vil ministeren så være parat til at gå foran med energibesparelser i eksisterende offentlige bygninger?

Transport- og energiministeren (Flemming Hansen):

Nu kan jeg ikke huske alt udenad. Det er, fordi jeg har en begrænset kapacitet. Men jeg mener faktisk, at vi med den energispareplan, vi har lavet, for første gang har stillet krav til offentlige bygninger om, hvor meget de skal spare. Det er første gang, så vidt jeg ved, at det er sket, og det er en ganske stor besparelse. Jeg mener også, der skal føres bevis for, hvor meget man har sparet. Der er altså nogle statistikker, der skal udfyldes en gang om året. Så vidt jeg husker, er det med. Jeg kigger ned i hjørnet på mine embedsmænd, og de nikker til mig, så jeg kan konstatere, at på det område havde jeg altså kapacitet nok.

Poul Henrik Hedeboe (SF):

Jeg takker for svaret. Det er jeg da glad for at høre, for det er jo lige præcis måden at vise andre på, at det her er noget, der kan lade sig gøre, og at det er et område, hvor det også kan betale sig. Så det er et område, vi kan blive rigtig enige om. Jeg takker.

Transport- og energiministeren (Flemming Hansen):

Jeg opfattede det ikke som et spørgsmål, men som en tak, og den siger jeg tusind tak for.

Formanden:

Hr. Jens Christian Lund for et sidste spørgsmål.

Jens Christian Lund (S):

Nu er vi jo i gang med at takke hinanden, så jeg vil gerne takke for – sådan har jeg forstået ministeren – at vi tager det op også i forbindelse med de eksisterende boliger. Jeg ved godt, at ministeren måske ikke sagde det hundrede procent klart, men jeg synes, at det var så positivt, at det

vil jeg love ministeren at jeg i hvert fald vil arbejde meget for. Der er arbejdspladser i det, der er knowhow i det til eksport, der er mulighed for at udvikle nogle materialer, som vi kan bruge til eksport, og det er godt for vores sikkerhed og for energiområdet. Det må alle i dette land være positive over for, så jeg vil sige tak til ministeren.

Transport- og energiministeren (Flemming Hansen):

Jeg tror for en sikkerheds skyld, at hr. Lund skal læse referatet, der dækker det sidste svar, jeg gav.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 2265

6) Til transport- og energiministeren af:

Poul Henrik Hedeboe (SF):

»Vil regeringen tage initiativ til, at der bliver udlagt ledelinjer på alle landets togperroner, således at de ulykker, hvor blinde eller svagtseende falder ud over perronkanten, kan undgås i fremtiden?«

Poul Henrik Hedeboe (SF):

Nu går vi over til et lidt andet emne, nemlig handicappedes muligheder, og jeg vil specielt prøve at sige noget om synshandicappedes muligheder.

Kl. 13.45

Vi har i Trafikudvalget set på nogle alvorlige ulykker, hvor synshandicappede faktisk er faldet på perronen og er kommet meget slemt til skade. Jeg mener også, der har været et dødsfald. I den forbindelse har jeg selv været ude at kigge på stationerne, og der kunne jeg godt se, at det der kunne være besværligt. Et forslag kunne være at udlægge ledelinjer. Hvilken kommentar har ministeren til den mulighed, som vil være til gavn for de synshandicappede?

Transport- og energiministeren (Flemming Hansen):

Jeg skal være den første til at beklage de uheld, som blinde og svagtseende har været involveret i i forbindelse med færdsel på perroner. Et uheld for nylig endte, som hr. Hedeboe siger, med en tragisk dødsulykke på Valby Station, og den har naturligvis givet os anledning til overvejelser om, hvorvidt sikkerheden er tilstrækkelig.

Blinde og stærkt svagtseende skal kunne færdes sikkert på vores perroner.

Jeg kan oplyse, at der de senere år har været en årlig bevilling fra den såkaldte anlægspulje på mellem 25 og 30 mio. kr. til forbedringer af tilgængeligheden for handicappede til stationer. Midlerne er primært blevet anvendt til elevatorer og perronforhøjelser med henblik på at forbedre tilgængeligheden til perronerne og lette påstigningen af tog. Det har vi haft en meget lang diskussion om i Folketinget, og der sker rigtig meget på området.

Et af anlægspuljens projekter har været udviklingsprojektet om ledelinjer på Hellerup Station. I 2004 blev der således afsat 2 mio. kr. til dette projekt alene. Erfaringer fra Hellerup Station viser, at etablering af ledelinjer stiller betydelige krav til koordinering og styring af entreprenørarbejdet, som i vidt omfang skal foregå om natten.

Det er alt sammen meget tidkrævende og kostbart, og det involverer mange parter. Trafikstyrelsen har derfor oplyst mig om, at etablering af ledelinjer mest rationelt gennemføres i forbindelse med Banedanmarks løbende fornyelse af perronbelæggningerne eller i forbindelse med ændringer af perronhøjderne.

Ved sådanne anlægsarbejder vil etablering af ledelinjer kun være en meget lille del af det allerede igangværende anlægsarbejde, hvorfor omkostningerne vil være væsentlig lavere end i forbindelse med projektet på Hellerup Station.

Poul Henrik Hedeboe (SF):

Ville ministeren kunne sige, om der er nogen vurderinger af sikkerheden ud fra det forsøg, man har haft på Hellerup Station? Og hvor lang tid vil det tage at få løst det her problem, hvis vi skal vente på nyrenoveringer af stationer?

Transport- og energiministeren (Flemming Hansen):

Jeg er ikke bekendt med vurderingen af sikkerheden på Hellerup Station, men hvis jeg nu får spørgsmålet skriftligt, skal jeg svare på det. Men det kræver noget tid at få det undersøgt, sådan at jeg er helt sikker på, at jeg giver et præcist svar.

Poul Henrik Hedeboe (SF):

Jeg vil så stille et skriftligt spørgsmål om erfaringerne fra Hellerup og afvente svar herpå.

Det andet spørgsmål var: Hvis den enkleste måde at gøre det på er – sådan som ministeren

siger det – i forbindelse med ombygning af stationer, hvilken tidsramme er der så for, at de mest befærdede stationer får ledelinjer?

Transport- og energiministeren (Flemming Hansen):

Det har jeg simpelt hen ingen mulighed for at svare på, for jeg har ikke her Trafikstyrelsens og Banedanmarks planlægning på området, men hr. Hedeboe er velkommen til at stille mig et spørgsmål, og så skal jeg forsøge at finde frem til et svar. Men det er ikke noget let spørgsmål at svare på. Det er ikke noget, jeg kan gøre på 3 dage. Men jeg modtager meget gerne spørgsmålet skriftligt.

Formanden:

Så er det hr. Thomas Krog som medspørger.

Thomas Krog (SF):

Jeg vil spørge ministeren, om svaret på, hvor kostbart det er at lave de her ledelinjer på Hellerup Station, er det samme som en afvisning af, at det er noget, som ministeren og regeringen vil gå ind i. Så vil jeg også spørge, hvordan det hænger sammen med de overvejelser, ministeren startede med at give udtryk for, om; at de uheld, der har været, har givet grund til overvejelser om, hvorvidt sikkerheden er tilstrækkelig.

Transport- og energiministeren (Flemming Hansen):

For det første kan jeg sige, at det ikke er nogen afvisning, og for det andet kan jeg sige – jeg tror ikke, hr. Krog var hernede og hørte mit svar – at det er noget, vi arbejder med. Jeg har taget kontakt til Trafikstyrelsen om det, og vi arbejder til stadighed med at forbedre forholdene. Men det er altså noget, der kommer i mindre portioner. En præcis tidsplan har jeg lovet at give hr. Hedeboe i et svar.

Kl. 13.50

Poul Henrik Hedeboe (SF):

Jeg vil være parat til at stille spørgsmålet om en tidsramme for ledelinjer, hvis det drejer sig om ombygning af stationer. Jeg vil umiddelbart skønne, at det vil være en meget lang tidsramme, og at en rimelighedsbetragtning i forbindelse med at se på nogle meget befærdede stationer vil være, at det vil være urimeligt at vente på det. Vil ministeren være parat til tage initiativ til sådan en vurdering og sige, at det her er et pro-

blem, som vi skal klare, og at vi ikke bare kan vente på den almindelige tidsramme?

Transport- og energiministeren (Flemming Hansen):

Jeg kan i hvert fald være enig med hr. Hedeboe i, at det er rimeligt, at der sker en prioritering. Jeg er sikker på, at Banedanmark og Trafikstyrelsen ved, hvor problemerne er størst, og så vil det være rimeligt, at man tager det i første omgang.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 2268

7) Til transport- og energiministeren af:

Poul Henrik Hedeboe (SF):

»Vil regeringen tage initiativ til at udvide målgruppen for individuel handicapkørsel, således at også personer med eksempelvis synshandicap kan benytte sig af ordningen?«

Poul Henrik Hedeboe (SF):

Det er igen inden for samme område. Vi oplever omkring individuel handicapkørsel problemer ved, at gruppen faktisk er meget snæver, og sådan som jeg har forstået lovgivningen, så er synshandicappede faktisk undtaget fra de amtslige kørsler. Synes ministeren, at det er tilfredsstillende? Spørgeren og SF synes ikke selv, det er tilfredsstillende.

Transport- og energiministeren (Flemming Hansen):

Jeg har forståelse for de synshandicappedes særlige problemer i forbindelse med at benytte offentlige transportmidler. Det kan f.eks. være i forbindelse med skift mellem flere offentlige transportmidler eller at nå fra det offentlige transportmiddel og frem til bestemmelsesstedet.

Jeg er imidlertid ikke sikker på, at en udvidelse af målgruppen for individuel handicapkørsel er den rigtige vej med hensyn til at løse problemet. Det er vigtigt, at de ordninger, vi har, og de eventuelle overvejelser, vi gør os, også er de bedste for lige nøjagtig den gruppe, det drejer sig om. Og ud fra de foreliggende oplysninger mener jeg, at målgruppen for den individuelle handicapkørsel fortsat skal være de svært bevægelseshæmmede.

Så kan jeg oplyse, at der i forbindelse med vedtagelsen af finansloven for 2005 blev indgået en aftale mellem regeringen, Dansk Folkeparti

og Kristendemokraterne om at igangsætte et udredningsarbejde herom. Arbejdet skal vurdere muligheden for at tilbyde blinde og svagtseende kørsel fra bopæl til nærmeste offentlige transportmiddel. Dette udredningsarbejde er igangsat i Socialministeriet med deltagelse af en række andre ministerier, herunder mit eget.

Der er afsat i alt 34 mio. kr. fra satspuljen til projektet »Nye og nemmere veje«, hvor der skal ske en videre analyse af blindes og svagtseendes transportmuligheder som en del af de planlagte aktiviteter.

Der skal således foretages en analyse af de særlige problemer, som blinde og svagtseende har med at færdes under de eksisterende støtteordninger. Jeg forventer, at arbejdet vil resultere i forslag til mulige løsninger for blinde og svagtseende i forbindelse med de vanskeligheder, de har, også ud over kørsel fra bopæl til offentlig transport.

Analysen og eventuelle forsøgsprojekter forsøger vi at få igangsat snarest muligt og med afslutning inden udgangen af første halvår af 2007. Så det er altså noget, vi har et stærkt engagement i.

Poul Henrik Hedeboe (SF):

Da vi havde behandlingen i salen af den offentlige handicapkørsel, stillede SF også en række ændringsforslag, hvor vi prøvede at udvide gruppen. Spørgsmålet er vel, om ikke synshandicappede også er svært bevægelseshæmmede, og i forbindelse med det, vi behandlede før om problemer på stationer, kan man sige, at det kan være et problem at blive kørt til en station, hvor der så er problemer videre.

Kunne man forestille sig, at de evalueringer, der ligger, faktisk også kunne munde ud i, at man udvider gruppen, sådan at man foretager en ny vurdering? Ligger det også i kortene?

Kl. 13.55

Transport- og energiministeren (Flemming Hansen):

Det kan jeg ikke helt præcist sige om det gør. Den gruppe, jeg talte om, var jo netop svagtseende og blinde, og det er den gruppe, vi har besluttet os for at analysere på i forbindelse med finansloven for 2005, og det vil vi foreløbig koncentrere os om.

Men det er klart, at kommer der stærke argumenter for at udvide det, så skal vi da selvfølgelig lytte til dem.

Poul Henrik Hedeboe (SF):

Skal jeg forstå det som et tilsagn om, at der faktisk er en åbenhed med hensyn til også at betragte blinde som svært bevægelseshandicappede, og at de dermed – efter en vurdering – kunne gå ind under den almindelige ordning?

Transport- og energiministeren (Flemming Hansen):

Jeg tror, at de blinde har en selvopfattelse, som vi skal være opmærksom på. Det er ikke sikkert, at de betragter sig som svært bevægelseshandicappede.

Den analyse, vi sætter i gang, omfatter jo netop spørgsmål om blindes og svagtseendes kørsel fra bopæl til nærmeste offentlige transportmiddel. Så jeg kan ikke se, at vi ikke er dækket ind med den analyse, vi vil sætte i gang. Kommer der nuancer i forbindelse hermed, vil vi selvfølgelig gerne tage dem med, værre er det jo ikke. Men jeg mener, at vi er dækket ind med den analyse, vi siger at vi vil slutte inden udgangen af første halvår af 2007.

Formanden:

Så er det hr. Thomas Krog som medspørger.

Thomas Krog (SF):

Der er jo andre grupper, der er svært bevægelseshæmmede, hvor der er et problem i forhold til den ordning, vi snakker om her i dag.

Der er bl.a. folk med svære lungeproblemer, der simpelt hen ikke kan gå tilstrækkelig langt – en distance på 25 m – men som ikke har problemer med, vi kan sige bentøjet, sådan at de har behov for et gælhjælpemiddel.

Efter den gældende lovgivning, eller i hvert fald sådan som den bliver fortolket rundt omkring, vil heller ikke den gruppe mennesker have mulighed for at deltage i den eventuelle handicapkørsel. Er det noget, ministeren vil åbne op over for?

Transport- og energiministeren (Flemming Hansen):

Det er jo lægeautoriteterne, altså myndighederne, der vurderer, i hvilken grad folk er svært handicappede. Jeg mener ikke, en minister eller et folketingsmedlem kan vurdere det bedre end lægerne.

Thomas Krog (SF):

Skal jeg forstå det sådan, at den lovgivning, som ligger i dag, også med hensyn til trafikskoler-

ne, giver den økonomiske kompensation, som vel ligger i loven i øvrigt, til de mennesker, jeg snakker om, der er svært bevægelseshæmmede f.eks. på grund af alvorlige vejrtrækningsproblemer?

Transport- og energiministeren (Flemming Hansen):

Jeg beder hr. Krog forstå, at det kan jeg ikke svare på. Det er en lægelig vurdering, der ligger til grund, hver eneste gang man ansøger om at komme i den gruppe, hvor man får den særlige hjælp. Og det kan efter min mening kun lægerne vurdere.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 2264

8) Til socialministeren af:

Thomas Krog (SF):

»Når udredningen fra Institut for Menneskeret-tigheder om tilgængelighed for personer med funktionsnedsættelser sætter spørgsmålstegn ved, om kommunernes administration af de sociale ydelser sikrer personer med funktionsnedsættelser lige muligheder for at deltage i samfundslivet, hvilke initiativer vil regeringen da tage for at løse det problem, som helt klart er voksende?«

Thomas Krog (SF):

Man skal bemærke, at de sociale ydelser til personer med funktionsnedsættelser, som kommunerne giver, er helt nødvendige for, at de her mennesker kan fungere i hverdagen og deltage i samfundslivet.

For de berørte mennesker kan et trehjulet el-køretøj eller en kugledyne eller mange andre ting være forskellen mellem, om man kan fungere i hverdagen, eller om man kommer til at sygne hen hjemme og døjer med at kæmpe med sit eget handicap.

Det er min vurdering, at kommunerne i stigende omfang af sparehensyn er tilbageholdende med de her hjælpemidler, og at det har store menneskelige omkostninger. Derfor glæder jeg mig til nu at høre ministeren give et svar på, om regeringen vil tage initiativer til at løse det problem.

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Det vil jeg meget gerne svare på, fordi vi jo netop har taget mange initiativer på det her område. Og der skal ikke være nogen som helst tvivl om, at det er regeringens mål, at mennesker med handicap skal kunne deltage i samfundslivet på lige fod med alle andre.

Som jeg sagde under samrådet i sidste uge, så mener jeg, at udgangspunktet for den sociale lovgivning skal være, at ethvert menneske er unikt. Det enkelte menneske skal derfor mødes af systemet med en individuel vurdering. Der skal via lovgivningen kompenseres for de handicap, den pågældende måtte have, og det vil efter min mening sige, at det er nødvendigt, at man går ind og laver et skøn i forhold til at fastsætte, hvad det er, den pågældende borger har brug for.

Kl. 14.00

Som nævnt har jeg allerede taget en lang række initiativer. Bl.a. har jeg iværksat projektet »Nyere og nemmere veje«, som skal stå for en mere serviceorienteret handicappolitik, hvor vi tænker mere på tværs og mere i helheder. Jeg har fremsat lovforslag nr. L 82 om en præcisering af kommunernes afgørelser, som vil sørge for, at borgerne får viden om, hvordan en afgørelse bliver ført ud i livet, og at det bliver beskrevet, hvad formålet med den valgte indsats er. Endelig vil jeg som et tredje initiativ nævne, at der den 1. april kommer handicapråd i alle kommuner. De bliver simpelt hen obligatoriske, det sker som et led i kommunalreformen, og dermed kommer der rigtig god lokal fokus på, hvordan serviceniveauet i kommunen er.

Thomas Krog (SF):

Ministeren må undskylde, at vi ud over det samråd, vi havde i sidste uge, også stiller spørgsmål her, men der var ikke rigtig tid til at stille spørgsmålene i forbindelse med samrådet.

Jeg står her med nogle tal fra Nordjylland. Det er de eneste tal, jeg hidtil har kunnet finde om, hvor mange af de kommunale afgørelser om hjemmehjælp som bliver indklaget og henholdsvis ændret og afvist, men man kan i hvert fald se af tallene, at det er et stigende problem, at folk ikke får de ydelser, de har krav på ifølge loven. Det er jo et spørgsmål om velfærd og dagligdag for de pågældende personer, og når Institut for Menneskerettigheder peger på, at det er et spørgsmål om forholdet mellem de individuelle rettigheder og det kommunale selvstyre, vil

jeg spørge ministeren, om det ikke er noget, vi skal tage op og se nærmere på.

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg synes, det er afgørende, at vi tager udgangspunkt i, at der foretages et individuelt, konkret skøn af, hvad den pågældende borger har brug for. Vi har jo i Danmark valgt en model med kommunalt selvstyre, og det vil sige, at det er kommunerne, der fastlægger serviceniveauet. Men netop derfor er det vigtigt at få gennemskuelighed af det, man som borger kan forvente i forbindelse med de problemer, man måtte have.

Det er vigtigt, at det bliver almindeligt tilgængeligt, hvordan serviceniveauet er, og at man på lokalt plan har en debat om, hvad der er rimeligt at gøre for personer med handicap. Her er jeg ikke i tvivl om, at handicaprådene kommer til at spille en væsentlig rolle, for de vil jo netop kunne sætte fokus på de steder, hvor der måtte være problemer, og diskutere med kommunalpolitikerne, hvad der er en rimelig ventetid på en sags afgørelse m.v.

Thomas Krog (SF):

Synes ministeren, det er rimeligt, at 37 pct. af de personer, som klager over kommunale afgørelser om hjælpemidler, får enten helt eller delvis medhold i det sociale nævn? Der er netop tale om mennesker, som ikke bare kan gå og vente på, at problemet løser sig hen ad vejen, men har brug for tingene i dagligdagen, og i hovedparten af tilfældene bliver der endda ikke truffet en afgørelse med det samme, men sagen bliver henvist til fornyet behandling, så der går endnu længere tid. Synes ministeren, det er en rimelig måde at behandle de mennesker på?

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Nu er det jo svært at kommentere nogle tal, som måske er taget ud af en eller anden sammenhæng, for hvor mange ud af de 37 pct. modtager forskellige hjælpeforanstaltninger m.v.?

Det, der spiller en rolle, er, at vi skaber klarhed over den kommunale afgørelse. Hvad er borgerens situation? Hvilken hjælp får borgeren? Det er det, vi gør med lovforslag nr. L 82, som er til behandling netop nu – jeg tror, det kommer til anden behandling i Folketinget i morgen – og som vil styrke retssikkerheden for borgerne markant.

Det er vigtigt, at klagesystemet fungerer godt og inden for en overskuelig tid, men man må jo

hele tiden veje den tid, sagsbehandlingen tager, op imod, at borgerens klagesag også skal vurderes grundigt. Men når vi nu skærper kravene til det, der skal stå i den kommunale afgørelse, styrker det også borgerens mulighed for i det hele taget at klage over den afgørelse, kommunen har truffet, så vi har fra regeringens side netop gjort en særlig indsats for at styrke retssikkerheden.

Formanden:

Så er det fru Lise von Seelen som medspørger.

Lise von Seelen (S):

Hvis borgeren er uenig, kan der jo klages over afgørelsen, men det var jo muligt at få en hurtigere afklaring, hvis borgeren havde ret til en administrativ klageadgang. Det var også noget af det, vi snakkede om i samrådet, men som vi heller ikke rigtig fik tid til at gå i dybden med.

Som jeg opfatter det, vil en administrativ klageadgang medføre en hurtigere afklaring, fordi der jo i enhver sag er en forudgående sagsbehandling, så det ikke må formodes, at man skal starte helt forfra. Hvad er grunden til, at ministeren ikke synes, det vil være en god idé at indføre en administrativ klageadgang, så borgeren får en kortere ventetid?

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg synes, vi har fokus på det, der er væsentligt, nemlig at der bliver skabt større synlighed om de afgørelser, der bliver truffet. Det giver borgerne bedre mulighed for at vurdere, om de får den hjælp, de har brug for.

Kl. 14.05

Dernæst er det vigtigt at sikre, at der er et godt udgangspunkt for at diskutere lokalt, hvordan serviceniveauet skal være i den pågældende kommune. De nye handicapråd, som kommer den 1. april, vil virkelig kunne rejse de forskellige emner, der har betydning for personer med handicap, og i øvrigt skal det være gældende i klagesystemet, at der er den kortest mulige sagsbehandlingstid. Det er selvfølgelig vigtigt, og jeg mener, det er en god garant for, at borgerne kan få efterprøvet deres sag og få den hjælp, de har brug for.

Lise von Seelen (S):

Det handler jo i høj grad om retssikkerhed, altså hvad man som borger har ret til, og jeg synes, at når man sidder i en meget sårbar situation, ville det være en fordel, hvis man havde administra-

tiv klageadgang. Jeg synes også, det er afgørende vigtigt, at det ville øge borgernes retssikkerhed, og jeg er også sikker på, at det ville nedsætte ventetiden for de borgere, som er meget afhængige af de afgørelser, der træffes.

Ministeren siger, at ventetiden skal være rimelig, og jeg vil gerne spørge ministeren helt konkret: Hvad synes ministeren er en rimelig ventetid under forudsætning af – og det forudsætter jeg – at der er truffet afgørelse og har været en forudgående sagsbehandling, så man ikke skal starte sagen helt forfra?

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg har på ingen måde snakket om, at der skal være en rimelig ventetid. Jeg har sagt, at man lokalt skal diskutere, hvor lang tid det er rimeligt at vente på en afgørelse i en sag eller på at få bevilget et hjælpemiddel eller lignende, og det er helt oplagt et emne, som man kan tage op og diskutere i de nye handicapråd.

Jeg ved, at der er kommuner, som allerede har offentliggjort, hvor længe man vil være om at vurdere en ansøgning om f.eks. et hjælpemiddel, og det er sådan noget, som jeg synes er vigtigt at tage stilling til. Det skal være en del af det kommunale serviceniveau, som kan være med til at afklare, hvilke forventninger man som borger kan have til den hjælp, man får fra det offentlige.

Jeg synes, vi fra regeringens side i den grad har sat fokus på, at der her er tale om mennesker, som er i en vanskelig situation og har brug for hjælp. Derfor er det vigtigt at styrke deres retssikkerhed, og det er jo lige præcis det, vi gør med de mange initiativer, jeg har nævnt.

Thomas Krog (SF):

Jeg kan forstå, at selv om Institut for Menneskerettigheder sætter spørgsmålstegn ved, om kommunerne gør det rigtige, fordi tallene fra klageinstanser netop viser, at der er nogle helt klare problemer med de kommunale afgørelser, er ministeren alligevel helt tryk ved, at det er i kommunerne, den fulde kompetence skal ligge.

Mit spørgsmål er: Synes ministeren, det er rimeligt, at i en tid, hvor der i øvrigt er råd til at give 10 mia. kr. i skattelettelser, skal nogle af de udsatte grupper betale for det, de helt klart og helt konkret har brug for i deres hverdag?

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg skal sige, at jeg er tilhænger af skattelettelser, når der i øvrigt er økonomisk råderum for dem,

for jeg tror bl.a., de har stor betydning for, at det skal kunne betale sig at arbejde. Men nu skal jeg nok lade være med at bruge al min taletid på at snakke skattepolitik.

Jeg vil sige helt klart: Regeringens holdning er, at vi skal bevare og udvikle det kommunale selvstyre i Danmark. Jeg synes, vi har fundet en rigtig god model for bl.a. den offentlige service, og det giver selvfølgelig plads til at diskutere lokalt, hvordan serviceniveauet skal være. Men f.eks. ved at etablere handicapråd giver vi også en rigtig god platform for en lokal diskussion af, hvad der gør sig gældende, og hvordan serviceniveauet skal være. En række repræsentanter for handicappede personer vil stille spørgsmål til kommunalpolitikkerne om indsatsen på området, og det er afgørende at holde fast i, at der altid skal være tale om et individuelt skøn over borgernes problemer frem for nogle standardiserede ydelser, hvor der ikke kan tages individuelle hensyn.

Dertil kommer »Nye og nemmere veje«, som er debatoplægget til, hvordan vi kan gøre borgernes møde med det offentlige nemmere, og endelig kommer retssikkerhedslovforslaget, som giver klarhed over afgørelser. Så om noget er det et område, hvor denne regering tager fat.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 2261

9) Til socialministeren af:

Lise von Seelen (S):

»Når det i udredningen fra Institut for Menneskerettigheder konkluderes, at personer med funktionsnedsættelser, der anvises bolig efter servicelovens § 92, udsættes for diskrimination, vil ministeren da tage initiativ til, at tempoet for afvikling af § 92 øges, således at gruppen af personer med funktionsnedsættelser, undtagen et lille antal personer med helt særlige behov, kan opnå bolig efter almenboligloven?«

Lise von Seelen (S):

Det er sådan, at mennesker med funktionsnedsættelser, som bliver visiteret til en bolig, får anvist en såkaldt § 92-bolig. Vi drøftede spørgsmålet i samrådet, og her blev vi efter min opfattelse heller ikke helt færdige.

Kl. 14.10

Det er sådan, at der er omkring 10.000 § 92-boliger her i landet. En anden mulighed er at bo

i en almen bolig af en type, som også er omfattet af lejelovens almindelige bestemmelser, men dem er der kun 1.000 af, og det vil sige, at kun 10 pct. af den gruppe mennesker, vi taler om her, har mulighed for at få en almen bolig.

I samrådet sagde ministeren, at man ønsker at fastholde § 92-boligerne af hensyn til folk, der har en særlig udadrettet adfærd, men mener ministeren ikke, at der er et misforhold mellem antallet af § 92-boliger og det antal personer med udadrettet adfærd, som ministeren talte om?

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg synes, det er vigtigt at tage udgangspunkt i, at mennesker med handicap har forskellige individuelle behov, også når det gælder boligen. Det er derfor, vi skal have forskellige boligtyper, bl.a. § 92-boliger efter serviceloven, for det er nødvendigt med en bred vifte af tilbud.

Det er rigtigt, at jeg nævnte under samrådet, at jeg mener, det er vigtigt, fordi f.eks. personer med stærkt udadrettet adfærd, domfældte handicappede og sindslidende typisk vil have meget svært ved at bo på almindelige lejevilkår. Derfor kan jeg naturligvis simpelt hen ikke være enig i, at bestræbelserne på at imødekomme de individuelle boligbehov skulle være diskriminerende, som det udtrykkes i det skriftlige spørgsmål.

Når det er sagt, vil jeg sige, at vi jo er i fuld gang med at sikre gode handicapboliger og med at renovere nogle af de eksisterende. Vi indgik i satspuljeregi en aftale, hvorefter der bevilges i alt 546 mio. kr. ekstra til forbedring og udbygning af botilbud for handicappede, så der er altså fuld gang i at få moderniseret en række boliger. Amtsrådsforeningen oplyste i forbindelse med samrådet over for mig, at op imod tre fjerdedele af de 11.000-12.000 amtskommunale boliger inden for en ganske kort årrække forventes at blive omdannet til almene ældreboliger, så der er altså en rigtig positiv udvikling i gang, og det hilser jeg velkommen, fordi det netop gælder om, at vi har den rigtige boligtype til de forskellige personer.

Lise von Seelen (S):

Jeg noterer mig, at ministeren siger, at man er i fuld gang med at modernisere boliger til folk med funktionsnedsættelse, og det opfatter jeg sådan, at ministeren egentlig medgiver, at § 92-boligerne er forældede og gammeldags, bl.a. fordi der jo slet ikke stilles krav til, hvordan disse boliger skal være indrettet. Hvis man kigger sig

omkring i landet, vil man se, at § 92-boliger har en langt lavere standard end boliger, som skal opfylde almenlovens krav, og derfor vil jeg gerne høre ministerens vurdering af, om min antagelse er rigtig, og om ministeren deler mit synspunkt, nemlig at det ikke er tidssvarende at bo i en § 92-bolig.

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Det er simpelt hen en alt for forsimplet generalisering fra fru Lise von Seelens side.

Vi har jo haft diskussionen tidligere, og jeg er enig i, at der er nogle § 92-botilbud, som har brug for at blive moderniseret og blive tidssvarende. Men der er jo også nye § 92-institutioner, og det er der jo netop, fordi nogle personer har et særligt behov, og vi derfor er nødt til fortsat at etablere boliger, også efter § 92. Det er også det, der sker, så at sige, at samtlige § 92-tilbud er forældede og gammeldags, holder simpelt hen ikke.

Jeg henviste tidligere til det samråd, vi havde i sidste uge. Må jeg igen henvise til samrådet og gøre opmærksom på, at jeg faktisk netop her leverede en pjece med 12 gode eksempler på nye § 92-institutioner, netop for at vise Socialudvalgets medlemmer, hvad der sker rundt om i landet.

Lise von Seelen (S):

Ministeren nævnte før og nævner nu igen, at der er en særlig gruppe mennesker, som ikke har gavn af at bo i en almen bolig, enten fordi de ikke kan værdsætte det, eller fordi de ikke kan varetage de funktioner, der følger af at bo i en sådan bolig. Men her kommer serviceloven jo ind i billedet og giver dem den støtte, der skal til.

Kl. 14.15

Når der nu er 10.000 § 92-boliger og 1.000 almene boliger i dag, så svarer det jo til, at den gruppe mennesker, som ministeren mener skal have en særlig type bolig, udgør 90 pct. af de mennesker, der er med funktionsnedsættelser, for det er jo det, antallet af boliger ligesom skulle signalere. Mener ministeren virkelig det?

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg har ikke præcise tal på, hvor mange af de bestemte personer med forskellige handicap, der har brug for lige præcis den type boliger. Det må man jo se på i forbindelse med, hvad de forskellige personer visiteres til.

Men det, jeg undrer mig såre over, er, at man fra fru Lise von Seelens side ikke vil anerkende, at der er nogle mennesker, for hvem det ikke vil være godt at bo i en almindelig almen bolig, fordi de ikke kan nyde godt af de bestemmelser, der er på lejelovsområdet. Det er jo netop for at tage vare på de personer i den specielle situation, at vi fortsat skal have § 92-botilbud, fordi de simpelt hen bedre kan modsvare det behov og det individuelle hensyn, der er brug for over for de personer.

Lise von Seelen (S):

Jeg vil gerne medgive ministeren, at der kan være en meget lille gruppe, som ikke skal bo varigt i sådan en bolig, for hvem det ville give mening at have en § 92-bolig. Men jeg kan slet ikke se nogen grund til, at mennesker, som skal have en varig bolig, ikke skulle være omfattet af lejelovens almindelige bestemmelser ligesom andre mennesker. Det, de ikke kan varetage i boligen, er jo lige præcis det, serviceloven skal give dem med.

Så den gruppe mennesker, som ikke ville kunne have glæde af det, er meget lille og efter min mening slet ikke de 90 pct. Hvor mange af de her § 92-boliger mener ministeren – ud fra det, ministeren siger – vi har brug for, og som ikke skal være med i moderniseringen?

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg har ikke nogen præcise tal for det, som jeg kan oplyse om nu, men det er selvfølgelig noget, vi kan se nærmere på. Fru Lise von Seelen er jo velkommen til at vende tilbage med yderligere spørgsmål.

Jeg synes dog, at vi er nået et vigtigt skridt i dag, nemlig i form af at fru Lise von Seelen nu anerkender, at der er nogle, som har brug for de her særlige botilbud. Det synes jeg allerede er meget positivt, jævnfør den diskussion, vi har haft tidligere.

Sagen er jo, at hvis der er nogen, som f.eks. er stærkt udadreagerende, larmer og er til gene for de andre borgere, så duer det jo ikke, at der er nogle lejelovsbestemmelser, som gør, at man kan sige vedkommende op og smide vedkommende ud af lejligheden. Så er vi nødt til på anden vis at kunne tage hånd om vedkommende.

Som jeg nævnte indledningsvis, er vi jo i fuld gang med at modernisere og udbygge på det her område, og der er en rigtig god udvikling i kraft af, at der bliver flere og flere almene boliger til rådighed for denne her gruppe, vi taler om. Det

synes jeg er en positiv udvikling, og jeg har en klar forventning om, at kommunerne vil videreføre de planer, der er lagt i amterne i dag, her efter kommunalreformen.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 2255

10) Til justitsministeren af:

Kim Christiansen (DF):

»Hvad vil ministeren foretage sig for at afhjælpe kapacitetsproblemerne i narkotikaafdelingen hos Københavns Politi, og hvordan sikres det, at man ikke er nødt til fremover at nedprioritere indsatsen mod narko eller andre vigtige indsatsområder på grund af mandskabsmangel?«

Skriftlig begrundelse

I Berlingske Tidende den 26. januar 2006 udtaler Steffen Thaaaning Steffensen, Københavns Narkotika- og Bevillingsafdeling, at de ikke kan følge med i arbejdet med at fremstille alle de varetægtsfængslede for retten og derfor har bedt de operative medarbejdere om at prioritere anderledes i en periode.

Kim Christiansen (DF):

I Berlingske Tidende den 26. januar kunne man læse, at Københavns Politi nu neddrog indsatsen mod narko. Narkobetjente er simpelt hen blevet for dygtige, hvilket vi naturligvis ikke skal klandre dem; det skal vi rose dem for. Men jeg synes, det er problematisk, når man i samme artikel så kan læse, at baglandet ikke kan følge med med hensyn til at fremstille alle for retten.

I artiklen udtaler vicekriminalinspektør Steffen Thaaaning Steffensen:

»Derfor er betjentene i narkoafdelingen blevet beordret til kun at reagere, hvis pushere nærmest sælger stoffet lige foran næsen på dem.«

Sådan en udtalelse finder jeg jo dybt beklagelig, for det første det at narkopusherne nærmest bliver lovet frit lejde i dagspressen, for det andet set i lyset af det faktum, at København flyder med billig kokain. Så jeg synes, det ville være interessant at høre, om det skal være fremtidig praksis.

Justitsministeren (Lene Espersen):

Som det er spørgeren bekendt, udspringer spørgsmålet af nogle artikler, der for nylig blev bragt i bl.a. Berlingske Tidende. Af artiklerne fremgår det bl.a., at Københavns Politi skulle have nedprioriteret indsatsen mod narkotikahandel på gadeplan, fordi der ikke var personale nok til at behandle et stigende antal sager.

Jeg vil gerne starte med at understrege, at regeringen prioriterer indsatsen mod narkotikakriminalitet meget højt, og at indsatsen på dette område ikke må svækkes, så der opstår nye markeder for bagmændene.

I anledning af spørgsmålet har jeg indhentet en udtalelse fra Politidirektøren i København, der over for mig har oplyst, at indsatsen mod narkokriminalitet er meget højt prioriteret i Københavns Politi.

Kl. 14.20

I Københavns Politi er indsatsen fordelt mellem både de lokale politistationer og Narkotika- og Bevillingsafdelingen, der består af i alt 140 medarbejdere fordelt på erfarne efterforskere, jurister og kontorpersonale. Det er Narkotika- og Bevillingsafdelingens målsætning at gøre det så vanskeligt som muligt at handle med narkotika, ligesom afdelingen skal forhindre, at kriminelle strukturer opstår i forbindelse med narkotikahandelen.

Afdelingen arbejder derfor dels mod den mere organiserede narkotikakriminalitet, dels mod narkotika på gadeplan, altså pusherniveau, og dels mod handel med narkotika i restaurationsmiljøet, hvor afdelingen også koordinerer og støtter de lokale stationer i indsatsen. Narkotika- og Bevillingsafdelingen har udviklet en meget stor viden om narkotikakriminalitet, hvilket har bevirket, at bl.a. antallet af de såkaldte arrestantsager, dvs. straffesager, hvor den sigtede er varetægtsfængslet under sagens behandling, har været støt stigende gennem årene til 331 arrestantsager i 2005 mod 305 i 2004.

Politidirektøren har endvidere oplyst, at der i starten af dette år skete det usædvanlige, at Narkotika- og Bevillingsafdelingen i løbet af 10-15 dage modtog yderligere 21 arrestantsager, hvilket bragte det samlede antal af verserende arrestantsager i afdelingen op på 127. Af hensyn til den varetægtsfængslede skal arrestantsagerne behandles hurtigst muligt, og så stort et antal sager var derfor i overkanten af, hvad Narkotika- og Bevillingsafdelingen på daværende tidspunkt kunne nå at behandle.

Som led i en helt normal prioritering af arbejdet besluttede lederne af Narkotika- og Bevillingsafdelingen derfor, at afdelingen i en periode på 10 dage skulle koncentrere indsatsen mod bl.a. salg af narkotika i restaurationsmiljøet, hvor personalet samtidig skulle udføre bevillingskontrol med diskoteker, natklubber m.v.

Lederen af Narkotika- og Bevillingsafdelingen tilkendegav dog samtidig klart over for personalet, at der naturligvis ikke var nogen begrænsninger i at anholde og søge narkotikakriminelle varetægtsfængslet, når betingelserne herfor i øvrigt var opfyldt.

Kim Christiansen (DF):

Jeg er da glad for, at justitsministeren og jeg grundlæggende er enige om, at når vi taler narkotika, så er der nultolerancepolitik. Det fremgår også af flerårsaftalen for politiet, hvorom justitsministeren jo bl.a. har udtalt:

»Det er borgerlig politik, at kriminalitet skal bekæmpes med fasthed og konsekvens. ... Samtidig er det vigtigt, at politiet hele tiden er i stand til at følge med kriminalitetsudviklingen.«

Det er navnlig den sidste bemærkning, jeg vil hæfte mig lidt ved, for det, at man er nødt til at nedprioritere så vigtige områder i perioder på grund af kapacitetsmangel, kan man vel ikke sige er at følge med udviklingen.

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg vil sige til hr. Kim Christiansen, at Dansk Folkeparti og regeringen fuldt ud deler ønsket om, at det her skal være et prioriteret område, og det er det også. Jeg synes faktisk også, at jeg i min besvarelse i dag har dokumenteret, at det her i Københavns Politi er en indsats, der bliver prioriteret særdeles højt.

Jeg er faktisk ked af at måtte sige det, men jeg er ikke enig med hr. Kim Christiansen i, at man kan sige, at der her så er tale om en nedprioritering. Der er tale om en omprioritering. Som jeg redegjorde for, er der tre forskellige områder, som Narkotika- og Bevillingsafdelingen retter sin indsats imod. Det er ikke kun mod bagmændene, det er også mod pushermiljøet, men det er altså også mod restaurationsmiljøet, hvor vi også kan se af andre artikler, der har været i dagspresen, at vi har et overordentlig stort problem med unge, som køber narko, køber euforiserende stoffer, og som man selvfølgelig også skal rette opmærksomheden imod. Der må jeg

sige, at jeg har svært ved at se, at det skulle være en svækkelse af indsatsen, at man også retter opmærksomheden mod det miljø.

Kim Christiansen (DF):

Jeg skal selvfølgelig ikke kunne sige, om politiet er citeret korrekt i Berlingske Tidende. Men af artiklen fremgår det, at man har beordret medarbejderne til at foretage, som det står her, bevillingsopgaver. Der er ikke nævnt noget om narko i værtshusmiljøet. Bevillingsopgaver kan jo være mange ting, det er primært noget med at se, om restaurationserne overholder de regler, som de nu skal. Jeg skal ikke kunne sige, om der er tale om en fejlцитering, det er der tilsyneladende ifølge justitsministerens oplysninger. Men det er glædeligt, at indsatsen stadig væk bliver prioriteret meget højt.

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg vil gerne gentage over for hr. Kim Christiansen, for jeg synes også, det er vigtigt, ikke mindst når der er en flerårsaftale mellem Dansk Folkeparti og regeringen, at vi ikke er i tvivl om, hvad vi har aftalt med hinanden, og heller ikke, hvordan politiet konkret udmønter det, at det er korrekt, som hr. Kim Christiansen nu har opfattet det – man skal jo ikke altid tro på alt, hvad der står i aviserne – at lederen af Narkotika- og Bevillingsafdelingen har sagt til afdelingen, at man i en periode på de 10 dage skulle koncentrere indsatsen mod bl.a. salg af narkotika i restaurationsmiljøet.

Kl. 14.25

Jeg håber, at hr. Kim Christiansen er enig med mig i, at det også er vigtigt at prioritere indsatsen på det område. Men hvad jeg synes er endnu vigtigere er at få understreget her, da jeg kan høre, at Berlingske Tidendes artikel giver anledning til misforståelser, er, at lederen af Narkotika- og Bevillingsafdelingen ydermere har tilkendegivet og gjort det klart for personalet, at der ikke skal være nogen begrænsning i at anholde og søge narkotikakriminelle varetægtsfængslet, når betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt.

Det er vigtigt for regeringen, at det står lysten klart for betjentene, at de selvfølgelig skal tage det, de finder, og det er altså også situationen i København.

Formanden:

Hr. Kim Christiansen for et sidste spørgsmål.

Kim Christiansen (DF):

Jeg er som sagt glad for, at vi får bekræftet, at det stadig væk er regeringens politik. I flerårsaftalen står bl.a. også, at man har afsat 18 mio. kr. til et juridisk rejsehold, og det må jo være, som jeg i hvert fald forstår det her, lidt i det led, at der er et kapacitetsproblem.

Var der ikke en mulighed for, at man kunne gå ind og trække på det her rejsehold for i hvert fald ikke at bremse det opsøgende arbejde?

Justitsministeren (Lene Espersen):

Nu synes jeg, det er vigtigt at fastholde, at der ikke har været tale om en opbremsning af det verserende arbejde. Sagen er den, at der er en treleddet strategi fra Københavns Politi, hvor man dels går efter bagmændene, dels går efter pushermellemløbet og så også går efter restaurationsmiljøet. Der er det selvfølgelig en prioritering, hvordan man lægger kræfterne i løbet af en uge, hvor man sætter ind og hvornår.

I den konkrete sag vil jeg sige, at jeg nu har forstået, at det ikke alene bare er et spørgsmål om, at der skulle være nogle flere jurister til at køre nogle sager igennem, men at også efterforskere skal bruge kræfter på de her sager. Så det er sådan et samlet prioriteringsspil, der selvfølgelig gør, at man skal have sikkerhed for, at der er tilstrækkeligt med ressourcer.

Det, jeg synes er vigtigt at få præciseret over for hr. Kim Christiansen, er, at den indsats bliver prioriteret meget højt, det gør den også i Københavns Politi, og det vil den også gøre fremover.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 2224

11) Til justitsministeren af:

Per Clausen (EL):

»Vil ministeren redegøre for, hvad der er forklaringen på, at regeringen i sit supplerende rege-
ringsgrundlag fra august 2003 kunne skrive, at regeringen ville imødekomme kommuner, som ønskede at oprette miljøzoner i byerne, hvor kun tunge køretøjer med partikelfiltre har adgang, når dette ifølge Justitsministeriets nuværende tolkning af grundloven vil være i strid med dennes ekspropriationsbestemmelser?«

Per Clausen (EL):

Baggrunden for det her spørgsmål er jo, at justitsministeren forrige fredag kunne oplyse Fol-

ketinget om, at mulighederne for at lave miljøzoner i København reelt ikke var til stede, fordi det ville stride mod grundlovens ekspropriationsbestemmelser.

Det synes jeg er lidt overraskende, for tilbage i 2003 medvirkede Justitsministeriet jo i et udredningsarbejde omkring miljøzoner, hvor man nåede frem til, at det vurderedes, at der inden for de rammer, som er opstillet i færdselslovens § 92 d, ikke er begrænsninger for, hvilke forsøg der kan påtænkes tilladt. Der vil selvfølgelig principielt også kunne påtænkes forsøg med miljøzoner, hvor der f.eks. stilles krav om, at tunge køretøjers adgang til en miljøzone gøres afhængig af, om de pågældende køretøjer har et partikelfilter påmonteret.

Det er jo præcis det, som man dengang skrev kunne lade sig gøre, som justitsministeren nu siger er grundlovsstridigt. Så er det bare, at jeg ikke helt kan forstå, hvordan man kunne nå frem til to så forskellige konklusioner med 3 års mellemrum.

Justitsministeren (Lene Espersen):

Det vil jeg da gerne svare hr. Per Clausen på. Jeg vil godt starte med at sige, at regeringens holdning til miljøzoner er klar. Vi ser meget gerne, at der etableres miljøzoner, der kan bidrage til at begrænse de miljø- og sundhedsskadelige konsekvenser, som partikelforureningen indebærer. Det er også det, som hr. Per Clausen tilkendegiver, og det fremgår af det supplerende rege-
ringsgrundlag fra august 2003.

En ting er ens hensigter, mål, og hvad man arbejder efter, noget andet er så det at skulle vurdere konkrete modeller. Justitsministeriet har nu haft lejlighed til at vurdere muligheden for i medfør af forsøgsbestemmelsen i færdselslovens § 92 d at etablere en miljøzoneordning i København efter tre forskellige modeller.

Som jeg oplyste i forbindelse med førstebehandling af forslaget til lov om ændring af færdselsloven om indførelse af hjemmel til tidsubegrænsede forsøg med færdselsregulerende foranstaltninger, er konklusionen, at hjemmelen i færdselslovens § 92 d har vist sig ikke at være tilstrækkelig til at tillade miljøzoner af den karakter, som Københavns Kommune har ønsket.

Men jeg vil gerne understrege, at Justitsministeriet alene har taget stilling til de konkrete modeller for en miljøzoneordning i København, som har været forelagt for Justitsministeriet. Disse modeller rejser efter en konkret vurdering ekspropriationsretlige spørgsmål, og modeller-

ne ligger derfor uden for rammerne af det, der kan gives tilladelse til efter færdselslovens § 92 d.

Justitsministeriets ekspropriationsretlige vurdering kan altså ikke tolkes som en generel stillingtagen til, om der er hjemmel i forsøgsbestemmelsen i færdselslovens § 92 d til at tillade etablering af miljøzoneordningen.

Når regeringen nu vil igangsætte et hurtigt tværministerielt samarbejde om udformningen af en ny lovregulering af miljøzoner af permanent karakter, er det netop med henblik på at løse de problemer, som vi er stødt på i forbindelse med de konkrete modeller for en miljøzoneordning i København. Samtidig har vi tilkendegivet, at det tværministerielle samarbejde skal være afsluttet så hurtigt, at der kan blive tale om et lovgivningsinitiativ til efteråret.

KL 14.30

Jeg vil gerne understrege, at jeg naturligvis også finder det ærgerligt, at vi ikke på et tidligere tidspunkt har kunnet få afklaret disse spørgsmål, men vi har selvfølgelig ikke kunnet få dem afklaret, før der forelå en ekspropriationsretlig vurdering. Den foreligger nu, og så har vi altså valgt at sige, at der er behov for at tage et lovgivningsinitiativ.

Per Clausen (EL):

Jeg kan altså forstå, at justitsministeren stadig ikke vil udelukke, at der kunne komme en ansøgning om miljøzoner, som kunne godkendes. Men synes ministeren alligevel ikke, at det er underligt, at man i et udredningsarbejde tilbage i 2003, hvor Justitsministeriet var repræsenteret, i en redegørelse giver en beskrivelse af det her, som om der sådan set ikke er nogen begrænsninger, når man nu efterfølgende konstaterer, at der er så store begrænsninger, at de konkrete forslag, der kommer fra København, alle sammen rejser det her problem med hensyn til grundloven?

Altså, for mig virker det i hvert fald en anelse betænkeligt, hvis regeringen udvikler et regeringsgrundlag med nogle ting, som man efterfølgende i praksis ikke kan udføre, fordi de strider mod grundloven.

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg vil sige til hr. Per Clausen, at der er ingen tvivl om, at regeringen har alle de bedste hensigter med hensyn til at få etableret miljøzoner hurtigst muligt, og det har vi haft hele vejen igennem. Justitsministeriet har arbejdet både aktivt

og konstruktivt på også at sikre, at der blev den mulighed for at etablere miljøzoner.

Det, der er sagens kerne, er jo, at i hver enkelt model, som man måtte ønske for en miljøzoneordning – og der har været flere forskellige for Københavns Kommune – skal man selvfølgelig gå ind og foretage en konkret vurdering. Og det, vi er nået til erkendelse af efter at have siddet og arbejdet med den her sag i mange år, er, at de modeller, som kommunerne ønsker sig, er så vidtgående ud fra et ekspropriationsretligt synspunkt, at de ikke kan hjemles inden for den lovgivning, der er i dag.

Derfor er der jo ikke anden konklusion end at sige, at lovgivningen i dag ikke er tilstrækkelig til at honorere det, kommunerne forventer. Og så må vi jo starte forfra og lave en lovgivning, som harmonerer mere med de forventninger, som kommunerne har. Og det synes jeg faktisk ikke er særlig svært at forstå.

Per Clausen (EL):

Det, jeg stadig væk ikke forstår, er, at Justitsministeriet jo også i 2003 må have været klar over, at her var nogle alvorlige problemer. Det, jeg så ikke helt forstår, er, hvorfor Justitsministeriet, når nu det her er så vigtigt for regeringen, ikke – gerne i samarbejde med Miljøministeriet – går i gang med en vejledning af kommunerne med hensyn til at udstikke nogle retningslinjer for, hvordan man kan strikke sådan nogle ansøgninger sammen, så de kan holde.

Det ville jo være en aktiv og dynamisk måde at forsøge at få regeringens politik ført igennem på i stedet for den, skal vi sige noget tilbagelægnede holdning, som Justitsministeriet har haft her, hvor man sådan har afventet ansøgningerne for derefter at skyde dem ned efter – det må man jo formode – meget grundig behandling, for det har i hvert fald taget lang tid.

Justitsministeren (Lene Espersen):

Det eneste, der ikke har været i den her sag, har været en tilbagelænet holdning. Tværtimod har regeringen været så optaget af at kunne give en tilladelse til en miljøzoneordning, at man har arbejdet konstruktivt og aktivt på at finde en model, som kunne holdes inden for den lovhjemmel, der er i dag, men det har altså vist sig ikke at være muligt.

Jeg vil sige til hr. Per Clausen, at jeg faktisk sådan set ikke rigtig kan forstå, hvorfor hr. Per Clausen ikke kan se, at den model, som regeringen nu har valgt at følge, nemlig at prøve at ska-

be et nyt lovgrundlag, klart er det bedste for alle parter frem for at blive ved med at barbære ned og barbære ned og gøre miljøzoneordningen mindre og mindre ambitiøs, således at Københavns Kommune til sidst siger: Det her kan vi slet ikke bruge til noget.

Så er det da bedre at sige, at hvis det er lov-hjemmelen, der er problemet, så lad os skabe en ny lovhjemmel, så der bliver mulighed for at etablere miljøzoner. Og det mener jeg altså er en langt mere offensiv miljøpolitisk tilgang til det end at begynde at sidde og fedte med nogle vejledninger, der, som jeg har opfattet situationen, ikke vil tilfredsstille kommunens krav.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):
Hr. Steen Gade som medspørger.

Steen Gade (SF):

Justitsministeren har jo ret i, at det er bedre at ændre retsgrundlaget, når nu situationen er, som den er. Derfor kan vi jo godt være nogle, der undrer os over, at tanken om så at finde ud af, hvad man skulle, først kom, da oppositionen havde samlet sig om et forslag om et andet retsgrundlag, som justitsministeren derefter sagde ikke gik.

Der vil jeg spørge justitsministeren: Kunne justitsministeren ikke godt have draget den konklusion umiddelbart efter det samråd i sommeren 2005, hvor ministeren jo fremlagde det synspunkt, som ministeren har haft i lang tid, at Københavnsordningen ikke kunne være inden for forsøgsordningen? Ja, personlig tvivler jeg på den vurdering fra Justitsministeriet, men hvorfor i alverden har regeringen så ikke fremlagt det den dag eller dagen efter, at man sagde, at forsøgsordningen ikke kunne bruges?

Kl. 14.35

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg vil sige til hr. Steen Gade, at det var der kun én grund til. Hvis jeg havde haft kendskab og vidst det, jeg ved nu, så ville jeg da hellere have meldt ud i sommer, så vi kunne være kommet tidligere i gang. Nu har man ventet tilstrækkelig længe med at etablere miljøzonerne, men det skyldes jo, at der ikke forelå en ekspropriationsretlig vurdering.

Jeg er ikke selv jurist, og det kan jo måske være svært for folk, der ikke sådan beskæftiger sig med ekspropriationsret i det daglige, for det er jo ikke bare noget med at lægge 5 pct. til og trække 4 pct. fra og så sige, at så har vi nok et

problem, der kan hjemles, uden at det rejser ekspropriationsretlige spørgsmål. Det er en konkret vurdering i hver enkelt sag, og den vurdering kan man altså ikke foretage forlofts, der må man vurdere sagen. Og der har vi altså måttet afvente, at de statsretsekspertter, der er i Justitsministeriet, foretog en vurdering i de konkrete sager. Så i sommer vidste jeg simpelt hen ikke, hvad man nåede frem til i konklusionerne.

Steen Gade (SF):

Det hindrede da ikke justitsministeren i at sige, at der var ekspropriationsretlige problemer. Det var det, ministeren sagde som afvisning af Københavns ordning på det tidspunkt. Ministeren kan jo ikke bare sige, at det vidste hun næsten ingenting om. Altså kunne ministeren jo rent faktisk godt have sagt: Vi laver et nyt grundlag. Og det var jo faktisk også, hvad oppositionen allerede bad om på det tidspunkt.

Justitsministeren (Lene Espersen):

I betragtning af at jeg et eller andet sted havde set hr. Steen Gade lidt som bannerfører for, at der blev etableret en miljøzoneordning, synes jeg egentlig, det er ret overraskende, at hr. Steen Gade ikke engang kan erindre, man kan sige det sagsforløb, der har været i den her sag.

Det er korrekt, at Københavns Kommune i første omgang arbejdede på en model, der rejste ekspropriationsretlige spørgsmål, men det, der så skete i den efterfølgende fase, var jo, at Miljøstyrelsen fremlagde andre alternative modeller, der var knap så vidtgående, for, hvorledes miljøzoneordningerne kunne etableres.

Da sagde vi med det samme: Lad os da se på, hvorvidt de øvrige alternative modeller kan holdes inden for den hjemmel, der er i dag i færdsloven. Så jeg har meget, meget svært ved at forstå, hvor hr. Steen Gade vil hen med det her spørgsmål. Vi har gjort alt, hvad der stod i vores magt, for at se på, hvor langt vi kan komme med at etablere en ordning inden for den lovhjemmel, der er i dag.

Per Clausen (EL):

Jeg synes nu alligevel stadig væk, at tidsforløbet er en smule besynderligt, for det, vi jo kan konstatere, er, at regeringen i 2003 indskriver en bestemt målsætning i sit regeringsgrundlag. Der plejer vi jo at få at vide, at når det først står i regeringsgrundlaget, skal det nok blive til noget, og der plejer saglige argumenter nu sjældent at have nogen særlig stor vægt. Men i det her til-

fælde viser det sig, at de konkrete forsøg på at udmønte det her altså ikke kan lade sig gøre, og at man finder ud af, at det er grundlovsstridigt.

Så siger ministeren, at det kan man kun efter en konkret vurdering, men var Justitsministeriet ikke allerede i 2003 klar over, at det her måtte være et meget stort problem? For det må det jo være, når det har vist sig at gøre det helt umuligt at gennemføre det.

Hvorfor gjorde man ikke på det tidspunkt opmærksom på, at her var et problem, og at man måske derfor skulle se at lave en anden form for lovgivning på det her område for at sikre, at man fik gjort noget ved de her miljøgener i de store byer?

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg vil sige til hr. Per Clausen, at det var vores klare opfattelse, at den hjemmel, der var i færdselsloven, var tilstrækkelig til, at der kunne etableres miljøzoner. Og derfor arbejdede vi aktivt på at hjælpe med at finde en løsning for Københavns Kommune, der kunne gøre, at man kunne etablere en ordening.

Det, vi så efterfølgende har måttet erkende – og det er da ærgerligt – er jo, at den hjemmel, der er i færdselsloven i dag, altså slet ikke kan give de muligheder, som kommunerne egentlig har sat sig for at få, eller den, man kan sige politiske prioritering, som kommunerne har ønsket i den her sag.

Et eller andet sted må jeg sige til hr. Per Clausen, at det jo ville have været mærkeligt, hvis jeg i 2003 kunne have sagt: Jeg ved, hvad Københavns Borgerrepræsentation vil mene om miljøzoner om et eller to år. Jeg kan jo ikke foruddiskontere, hvad de måtte mene om nye miljøzoner. Der har vi måttet afvente, at der kom konkrete modeller på bordet.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 2240

12) Til familie- og forbrugerministeren af:

Per Clausen (EL):

»Hvornår forventer ministeren at der er indført fødevareremærkning i Danmark?«

Kl. 14.40

Per Clausen (EL):

Forbrugerministeren har jo været involveret i mange og lange forhandlinger med forskellige

interesseorganisationer for at få etableret en fødevareremærkning.

I forbindelse med det behandlede Folketinget også et beslutningsforslag fra Enhedslisten. Det endte jo selvfølgelig ikke med, at det blev vedtaget, men det endte med, at Fødevarerudvalget kom med en beretning, hvoraf det fremgik, at der skulle etableres en fødevareremærkningsordning, og at det gerne skulle ske gennem en frivillig aftale. Hvis det ikke kunne lade sig gøre, skulle man foretage sig nogle ting, der sikrede, at man kunne få lavet en obligatorisk ordening enten i EU-regi eller også ved en rent national ordening.

Nu stod der i beretningen, at det skulle være sket inden udgangen af 2005. Der vil jeg bare sige, at jeg ikke vil begynde at skælde ministeren ud over, at det ikke er sket endnu, for beretningen kom i november, og jeg kan godt forstå, at der skal bruges lidt tid også hen over jul til det. Men jeg vil godt høre, hvor vi står henne nu.

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Nu sker det jo, at hr. Per Clausen og jeg har forskellige opfattelser af tingene, men jeg synes da, det er meget velgørende at konstatere, at her har vi altså en sag, som vi faktisk har samme opfattelse af.

Det er rigtigt, at der er en beretning, der siger, at hvis vi ikke kan indgå en sådan frivillig aftale om en ernæringsmærkningsordning, skal der enten sigtes på en europæisk ernæringsmærkningsordning eller etableres en hjemmel til at gennemføre en national lovgivning.

Jeg kan oplyse, at jeg allerede på et uformelt ministerrådsmøde sidste år har bebudet, at Danmark vil arbejde for, at vi under alle omstændigheder får gennemført en europæisk ernæringsmærkningsordning, fordi jeg under alle omstændigheder mener, at det vil være det bedste. Og det vil jeg så følge op på nu.

Det, der jo er sket, er, at en række organisationer har meddelt på trods af de lange drøftelser, vi har haft, og på trods af at de egentlig synes, at nu var vi nået frem til en ernæringsmærkningsmodel, der var fornuftig, at de alligevel slet ikke ønsker en national mærkningsordning. Det er detailhandelsorganisationer, og det er Landbrugsrådet, som har meddelt det.

Det vil sige, de ikke har meddelt det til mig, men de har informeret Politiken om det, og der har jeg så kunnet indhente den viden. Man har endnu ikke fortalt mig på nogen måde, at man

står af forhandlingerne, men med de sonderinger, jeg har haft på grundlag af den pressemeddelelse, jeg fik fra Politiken, har jeg forstået, at det altså er hensigten, at man ikke ønsker at deltage i en ernæringsmærkningsordning.

Nu drøfter jeg videre med fødevarerindustrien og Forbrugerrådet og regner med i løbet af kort tid at have etableret en ernæringsmærkningsordning, som selvfølgelig ikke kan blive den succes i form af, at der kommer mærker på varerne ude i butikkerne, som den ville have været, hvis detailhandelen havde villet medvirke.

Per Clausen (EL):

Jeg synes jo ligesom ministeren, at det er lidt forunderligt, at vi her har med en branche at gøre, der først kritiserer et mærke, hvorefter mærket bliver lavet om. De erklærer så, at nu ser mærket meget fornuftigt ud. Men så har de lige fundet ud af, at nu vil de slet ikke have noget nationalt mærke, nu skal det være et EU-mærke; ikke sådan at forstå, at de siger, at det ville være bedst, men sådan at de siger, at det skal være sådan.

Jeg kunne godt tænke mig at høre, om ministeren mener, at det er tilfredsstillende, at vi risikerer at få en ernæringsmærkeordning her, som er baseret på aftaler med nogle, men som stort set ikke vil kunne genfindes i de danske butikker, fordi store dele af de involverede ikke er med og jo i virkeligheden gemmer sig bag EU.

På den måde medvirker EU til at give de her organisationer mulighed for at blokere for indførelsen af et ernæringsmærke eller i hvert fald til, at ernæringsmærket ikke får nogen som helst gennemslagskraft. Hvad vil ministeren gøre for at forhindre det?

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Jeg deler fuldstændig hr. Per Clausens forundring over reaktionsmønsteret i de pågældende organisationer. Jeg mener, at man kunne have givet den melding for længe siden og ikke først nu, idet der jo var etableret eller foreslået en model, som egentlig både ernæringssekspert, erhvervsliv og forbrugerne syntes var fornuftig. Men det må jeg jo tage til efterretning.

Og nej, jeg synes ikke, det er tilfredsstillende, at vi ikke nu hurtigt kan få en ernæringsmærkningsordning, hvor der er mærke på de sunde varer ude i butikkerne. Det finder jeg ikke tilfredsstillende.

Derfor er det også, at jeg under alle omstændigheder arbejder videre med at få etableret mo-

dellen, få den notificeret over for EU, så vi i hvert fald har en model parat, for hvis vi ikke har det, kan jeg ikke presse på for, at vi alligevel på et tidspunkt får en ernæringsmærkningsordning i Danmark.

Sideløbende med det vil jeg så arbejde så intensivt, som det er muligt på, at vi får sat et arbejde i gang i EU. Der er det sådan, at Europa-Kommissionen har fremlagt en grøn bog om bekæmpelse af den stigende overvægt i befolkningen i Europa. Der vil mit bud bl.a. være, at vi skal bruge et ernæringsmærke til at bekæmpe det.

Kl. 14.45

Per Clausen (EL):

Men synes ministeren ikke også, det er lidt ærgerligt, at man har fået indrettet EU-reglerne sådan, at det er muligt for organisationer her i landet, som ikke ønsker at lave en sådan ernæringsmærkningsordning, at skyde ansvaret over på EU og bare vælge at sige: Jamen vi må vente, indtil EU kommer med en mærkningsordning?

Mener ministeren ikke, at det her måske er et meget godt eksempel på, at det i hvert fald, så længe man ikke har en EU-mærkningsordning, ville være fornuftigt, hvis de enkelte nationer havde mulighed for at gå i spidsen med nogle forsøg på, hvordan man kunne etablere de her ordninger? Det kunne jo også skabe et ganske godt udgangspunkt for en eventuel europæisk ordning på et senere tidspunkt.

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Jeg synes ikke bare, at det er lidt ærgerligt, men jeg synes, det er meget ærgerligt, at vi ikke får en national ernæringsmærkningsordning nu. Jeg forstår slet ikke argumentationen fra detailhandelens side, for selv om vi nu får en principiel accept i EU af, at vi skal etablere en europæisk ernæringsmærkningsordning, vil det jo tage lang tid, før vi opnår enighed eller i hvert fald et tilstrækkeligt flertal i EU for, hvordan den model skal se ud.

Man kan sige, at nu har vi i hvert fald udarbejdet et godt grundlag for vores input til de forhandlinger, men det varer formentlig lang tid, og vi ved jo ikke, om det nogen sinde bliver til noget. Derfor kunne man udmærket have etableret en national ernæringsmærkningsordning i Danmark, der kunne gælde, indtil vi fik en europæisk model, men sådan er det bare ikke. Det må vi jo tage til efterretning og i situationen gø-

re, hvad vi kan, og det er altså at få færdiggjort ernæringsmærkningsmodellen sammen med fødevareindustrien og Forbrugerrådet, anmeldte den til EU, for det skal den, så den kan blive notificeret, og derefter har vi modellen parat. Så må vi bruge den på internettet og i andre sammenhænge, indtil vi kan få den på varerne herhjemme.

Per Clausen (EL):

Vi er i en situation netop nu, hvor der tales meget om en tænkepause i forbindelse med EU, og det diskuteres meget, hvordan man skal gøre EU spiseligt for befolkningen. Mener ministeren så ikke, at man til EU – for regler gælder jo kun, indtil de er lavet om – kunne sige: Det er faktisk meget vigtigt for Danmark, for de danske forbrugere, at få mulighed for at etablere det her som en obligatorisk ordning, og derfor må man give Danmark og også andre nationer, der skulle have det ønske, mulighed for at gennemføre det, netop set i lyset af, at det går lidt langsomt på det her område med at få forbrugerinteresserne sat igennem i EU-systemet?

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Jeg kan sige, at det også indgår i mine overvejelser, om der sideløbende med de andre tiltag burde gøres et forsøg på at tilvejebringe hjemmel i EU-reglerne til at indføre nationale regler, altså lovgivning om det her, så vi kunne lave en obligatorisk ernæringsmærkningsordning i Danmark. Det kræver en nærmere analyse, også af mulighederne for overhovedet at komme igen med det, men også den mulighed indgår i mine overvejelser, så jeg vil ikke på forhånd afvise, at det også kunne være en mulighed, som vi kunne benytte os af igen, i hvert fald indtil vi måtte få en egentlig europæisk ernæringsmærkningsordning.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 34:

Forslag til folketingsbeslutning om afvikling af udsætning af opdrættede fugle til jagt (skydefugle).

Af Steen Gade (SF) og Line Barfod (EL) m.fl. (Fremsat 10/11 2005).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Miljøministeren (Connie Hedegaard):

Det er selvfølgelig indlysende vigtigt, at jagten i Danmark udøves på et etisk forsvarligt grundlag, og også at det sker på et bæredygtigt grundlag. Det er selvfølgelig vigtigt af hensyn til vildtet, det er vigtigt af hensyn til de 160.000 aktive jægere og af hensyn til alle os, der ikke går på jagt, men har glæde af naturen på mange andre måder.

Jagten på opdrættede og udsatte fugle – fasaner, agerhøns, gråender – har været almindelig i Danmark i mange år. Ja, for mange jægere er det deres eneste mulighed for at komme på jagt. Jagten foregår både i lille skala på egen grund og i større skala, hvor jagterne er mere arrangerede.

Indfangningen af vilde fugle, opdrættet og den efterfølgende udsætning og jagt på fuglene rejser en række spørgsmål af biologisk, miljømæssig, veterinær og dyreværnsmæssig karakter.

Vi ved også, at det er et spørgsmål, der er omgærdet af stærke følelser, men jeg må sige, at der altså er en tæt regulering på området, og regeringen er indstillet på at justere reglerne, hvis der måtte vise sig behov for det.

Kl. 14.50

Om den del af forslaget om afvikling af opdræt og udsætning, der vedrører jagt- og vildtforvaltningslovgivningen, kan jeg oplyse, at Vildtforvaltningsrådet allerede i august 2004 besluttede at undersøge forholdene for jagt på udsatte fugle nærmere.

Som bekendt er det Vildtforvaltningsrådet, der rådgiver miljøministeren i spørgsmål om jagt og vildtforvaltning. De nedsatte så en arbejdsgruppe med repræsentanter for Dyrenes Beskyttelse, Danmarks Naturfredningsforening, Dansk Landbrug, Dansk Ornitologisk Forening, Det Dyreetiske Råd, Fødevarestyrelsen, Danmarks Jægerforbund, Dansk Skovforening og